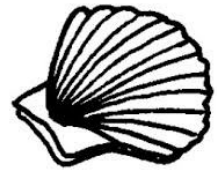

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. IX. szám 2021. szeptember

Ómen

Mi tagadás, nagyon izgultam a nyári tábor előtt. Feszültté tett a gondolat, miként szuperál majd a busz a Mátra emelkedőin, hajtókanyarjaiban. Ezért is döntöttem úgy, hogy a legizasztóbb túra helyszínét, menetrend szerinti járással közelítjük meg. Erre a „kímélő üzemmódra” a buszunknak is, - s így az „ötvenediket súrolva” nekem is szükségem volt.

A hazaút sofőrje igencsak beszédes kedvében volt. Sok témát érintettünk a kacsaringózás közben, ide-oda kapkodva fejünket a motorosok lélegzetelállító mutatványain.

- Odafönt egy emlékműbe botlottunk, amit a közúti balesetet szenvedett motorosok állítottak társaiknak. – vettem föl a cserfes „kollegának”.

- Igen, civil összefogással épp most akarják eltávolítani azt a kőtömböt, mondván sokkolja a Kékestetőre felkapaszkodókat. Ha jobban megnézi, se szeri, se száma az út menti mementóknak. Egy-egy tragédiát őriznek ezek is. Magam is motoroztam fiatal koromban, de nem versenypályának használtuk a serpentineket. Én gyöngyösi vagyok, itt cseperedtem fel. De mi megtanultuk tisztelni a Mátrát. A Mátra, az a Mátra...

Ez a kis beszélgetéstöredék idéződött föl bennem visszazökkenve a hétköznapokba, és tudomást szerezve a közélet visszásságairól. Mindezt elárasztó korrupció, fake news, idegen „eszmék” nyomulása, a történelem újraírásának szándéka, sok ezer éves erkölcsi törvények, sőt a

természettörvény megkérdőjelezése, genderelmélet...

Nem jár-e úgy a forrófejű emberiség, mint a hetyke, kivagyis motoros, aki csakazértis megmutatja, mit neki ez a sok „hurok”, rodeós ő a javából! És felbörög a gép... és kezdetét veszi a haláltánc. A lelki hasonlat tökéletes. A Mátra, az

a Mátra... A törvény, az a **törvény**. A fizikai világa, vagy a lélek világa: a végeredmény ugyanaz.

Heinrich Heine a 19. század egyik legtehetségesebb lírikusa volt. Nyugtalan, csapongó szellemű költő. Maró gúnnyal illetve az istenhitet, vadul támadta az egyházat. A földi mennyország megteremtésének elkötelezett harcosa, aki „a mennyet az angyaloknak és a verebeknek” engedte át. Súlyos betegségében tékozló fiúként omlott az irgalmas Atya karjaiba. Konfesszióját így rebegi el: Uram, a lantom összetörve, / a Krisztus szikla törte össze / a lantot, amit rossz ünnepre / rossz szellem indított, sötét... / A lant, amely csak lázított, / Kétségbeejtett, vakított! / -Uram! Most Eléd leborultam! / Bocsásd meg, amit eddig daloltam!

Mennyi tanulópénzt fizet még az emberiség? Hány balesetnek kell történnie a kijózanodáshoz? Hiányzik-e nekünk Heine tapasztalata?

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

FEKETE ISTVÁN:

Alkony

Először melege lett, aztán megszé-
dült.

Öregesen járt a havas tóparton és
a vidrvasakat nézegette, amikor
meglódult előtte a víz; feketén feléje
örvénylett, aztán elszaladt tőle és
zsongó, száraz szelek simogatták
borzongó halántékát.

Körülnézett: mi ez? – A színek
szürke árnyékokká váltak. A messze
erdő fái felágaskodtak, a zombékok
között fekete formátlan alakok sza-
ladgáltak. Kezét kinyújtotta valami
támasz után, aztán leült a hóra.

– Mi van velem?

Felnézett az égre, mely tisztán,
kéken világított az alkony felé járó
délutánban és csak a nyugovóra haj-
ló nap előtt parádeztak kis felhőbá-
rányok. Fehérek, lágyak, hidegek.

A nap pirosan hullott le a hátuk
mögött, a bárányok meg jöttek-
jöttek térdig vérben járva, tompán
bégetve...

Aztán a vérből fekete lápvíz lett,
mely elnyelte a fehér falkát és ő a
szorongó sötétségben csak a kolomp
halk kondulásait hallotta néha.

– Haza kellene menni – gondolta,
de jó volt nem mozdulni. Zsibbadó
meleg fogta el és megint kivilágoso-
dott. Nem is nappali, nem is éjsza-
kai. Olyan tompa fény, mintha távo-
li, nagy tüzek derengenek az égről
és ebben a lázas világosságban rég-
holt feleségét látta jönni, ebédhordó
kosarával a nyári gyalogúton, békés
mosolyával kedves arcán. Az asz-
szony megállt az egyik fordulónál és
intett neki...

– Hívsz Mariska? Jól van. Tu-
dom... és indulni akart feléje, de
mire felkelt, már megint nappal lett,
késő, téli délután. Hideg, alkonyat-
bahajló. – Menni, menni – dűnnyög-
te magában. – Öreg lábaim csak
még hazáig... – Alig roppant a hó a
súlytalan, lázasszemű öregember
alatt. A tóparti házacska nehezen
ballagott feléje.

– Menni, menni öreg lábak – su-

sogott – csak hazáig menni, utoljára
menni...

A nádfedeles ház vízen épült.
Mondják, valamikor malom volt,
rég elmorzsolts időkben. Vörösfenyő
-cölöpökön épült, de aztán ismeret-
len vizek fakadtak körülötte, elisza-
posodott a környék és vadászház lett
belőle. A partról gyaloghíd járt be a
házba, hol az öreg erdész lakott.
Már rég egyedül, most utóbb segít-
séggel, mert erdőt is, vizet is vigyáz-
ni kellett, orvvadásztól, orvhalász-
tól.

A gyaloghíd alig dobbant lépései
alatt.

Csendesen nyílt az ajtó. A tűzhe-
lyen még parázs világított a déli tűz-
rakásból és amikor betette az ajtót,
az öreg cölöplábak körül meg-

megloccsant a víz s az ablakon be-
szívárgott a téli este.

Puskáját felakasztotta, kalapját
mellé. Levetette a kopott ködment
is, aztán tuskót tett a hunyorgó pa-
rázsra, mert úgy érezte: fázik.

A parázs belemart a száraz fába,
melyből zümmögő lángok lobbantak
fel. De akkor már leült fekvőhelye
végére és nézte a tüzet, a világossá-
got, mely betöltötte a kis szobát.

– Menni, menni, elmenni messze,
túl a vizeken, túl az erdőkön. Hívott
a feleségem...

A vizek is ezt locsogták az évszá-
zados cölöpökhöz verődve és a szél
is bekiáltotta a kéményen az üzene-
tet.

Szeme ide-oda járt a kis szobá-
ban. Megállt egy fényképen, egy
öreg fegyveren, egy kitömött madá-
ron. A múltban járó emlékekre oda-
villant egy pillanatra a világosság;
az öregember keze megrándult,
mintha valakit, vagy valamit megsi-

mogott volna, ami még van, de ki
tudja meddig.

A tűzhelyről néha sziporkák, apró
csillagok pattantak ki és aludtak el
röptükben s a víz odakünt csobbant,
mint nyáron, ha játékos halak ugra-
nak szitakötők után.

És nőtt, feketedett, öregedett az
este.

Az öregember lefeküdt. Hideg
borzongás rázta és attól félt, elalszik
ültében, pedig szemei nyitva voltak.
A tűz is apróbb lángokkal birkózott
a homállal és a zugokban újra ár-
nyékok nőttek, és emlékek.

Innét temették az asszonyt és in-
nét váltak útnak a gyerekek is. Rég-
múlt sírások csuklottak fel, rég elfa-
kult nevetések szálltak. Halk simo-
gató szavak susogtak és a kis ci-
pőcskék topogtak: mintha járnai ta-
nulna valaki... Zene is zendült egy
pillantásig, lakodalmas lárma, aztán
elkapta a szél a hangokat s újra csak
a víz csobogott feketén, mélyen.

Elpergett az idő.

Dobogott künn a feljáróhíd. A
másik erdész érkezett haza. Rokon
az is. A fiát szerette volna utódnak,
az erdők és vizek szeretetében, de
az, az örökös Úr alázatos szolgája:
pap lett. Egy gondolatnyira jutott
csak eszébe, hogy ő mást akart, de
aztán elengedte magától szomorú
büszkeséggel. Most itt káplán a falu-
ban és ha néha meglátogatja öreg
apját, szótlánul hallgatnak. Az öreg
fa és a fiatal hajtás, mely után rü-
gyek már nem fakadnak.

Döngött a híd, elhallgatott a víz
és elszállt a csend; amikor ajtót nyi-
tott a másik, megállt egy pillanatra,
mert nem látta, van-e valaki a szo-
bában, de a levegőben ott lovagolt a
gyász és ezt megérezte.

Felugrott a láng a lámpában és a
rémek kitódultak az ablakon, de ar-
cukat odanyomták kívülről, az üveg-
re.

– Öreg bátyám! – döbrent ki be-
lőle. – Orvosért menjek?

A beteg szemeiben lassan, pillog-
va visszatért a fény és fakó hangon
szólt:

– Ne menj, fiam. Majd később...
A papért... A fiamért... Most veled
van még pár szavam.

A fiatalember odaült az ágy mellé, lehajtotta fejét és a homályba nézett, ahol már újra terpeszkedett az örök szín: a feketeség.

– Amim van, itt a szobában: a tied. A puskák, hálók, minden. Adjátok rám az új ruhámat, tegyetek a fejem alá cserfalevelest és tölgyfából legyen a koporsóm, mert tisztességgel akarok a földbe menni. Ha kemény voltam hozzád néha, ne szálljon utánam haragod. Ember lettél a kezem alatt.

A fiatalember szeme sarkába odaszaladt a könny és megfogta a haldokló hideg kezét: – Édes jó Bátyám, minek ezt mondani? – Az öreg szemek már újra messze revedeztek.

– Most aztán ereddj... a fiamért... áldozni akarok. Eldobogott a lépés künn a hídon.

Aztán megint beszélgetni kezdett a víz, huhogott a szél a kéményben s a tűzhelyen zümmögni kezdtek apró kékes lángok.

Szaladt a vadász az éjszakában.

Csikorgott a hó az árokparton, mind erősebben suhogott a szél és amikor a faluba érkezett, már harsogva csapkodta a nyitva hagyott padlásablakokat.

A parókián sötét volt. Körüljárta a házat, benézett az egyik ablakon, ahonnét alig sugárnyi fényesség esett a hóra. Ott ült a fiatal pap. Amikor megkocant az üveg, becsukta könyvét és nyugodt léptekkel ment az ablak felé.

A szél bezúdult a szobába, a fény meg kiugrott a feketeségbe, széles árkot vágva, melynek nincsenek partjai s az árok fenekén ott állt a hírhozó.

Mozgott a szája, de a hangokat elkapta a szél, ám az is lehet, hogy nem is mondott semmit.

A pap szelíd tekintetéből először az ijedség lobbant fel, aztán pillanatnyi csendesség után gondolatai elrohantak a tóparti kis házhoz, majd megint a könnyesarcú emberre nézett, aki közelebb hajolt:

– Apád uradhoz... hozzátok az Úr testét...

Aztán visszahúzódott az árnyék-

ba. Mire megint az ablakba nézett, nem állt már ott senki. A lámpás lángja fel-fellobbant, a szél terelgette az ablakszárnyakat, aztán, mintha szólt volna valaki:

– Fuvarost keress és várj a templomnál.

Újra nekiugrott a sötétségnek.

A templom körül babonás csend hallgatódzott és csak akkor vette észre, hogy hull a hó, amikor a szánkó megállt az ajtó előtt. A kocsis lámpát gyújtott és az arasznyi világosságban sűrűn szántottak libegő, nagy pelyhek.

Benézett a templomajtón. Kongó, fekete csend tátogott, csak messzemennebbre libegett valami véres világosság, aztán eltűnt az is és halk lépések hozták belülről a pap fehér arcát. Bő gallérja alatt a mellén öszszefogva hozta a cibóriumot, amelyhez odahajtotta fejét.

A fuvaros megemelte kalapját, az erdész keresztet vetett. A szán megindult lobogó lámpásával, amelynek világossága felvillant és ellobbant a

házak alvó ablakszemeiben.

A pap összeroskadva ült és úgy érezte, egész életének minden útját most járja meg visszafelé... Aztán egyedül marad.

– Uram, fogj körül erős kezeddél, hogy a pap hivatásába ne szóljon a gyermek...

Eszébe jutott, hogy nem régen jött ezen az úton apjával karácsonyi vakációra. Az öreg, csendes büszkeséggel hozta haza fiát, ő pedig a vén szálfa mellett mindig kicsinek, gyámoltalannak, gyermeknek érezte magát... És most ő lett az erős, a nagyobb, a támasz, a fa, melyet körülnyaldosnak a szomorúság hullámai.

– Édes jó Apám! Lám eddig te voltál a bíró s most én hallgatom meg gyónásod. – Megint melléhez hajolt. – Erősíts meg, Uram!

Felnézett a fekete égre és homlokára, mint hús kéz simogatása, oda-

hulltak nagy, fehér hópelyhek.

A lámpás fényességének kévájében bokrok nőttek, meg fák. Fehér karácsonyfák, hószoknyás cserjék, melyek felbukkantak s a szán mögé szaladtak.

Aztán halkán, régi szavakkal elkezdett beszélgetni a víz. A ház ablakából gyenge fény esett a hullámokra és a híd dobogva szólt rájuk, hogy csituljanak oktalan locsogásukkal.

A pap szemében lázas aszály szívta fel a könnyeket, amikor a régi, kedves helyen a haldoklóhoz közeledett és úgy érezte, az ismerős falak összeborulnak és megsimogatják. Torkában egy kéz már útra engedte a sírást, amikor megszólalt az öregember: – Dicsértessék az Úr Jézus!

A hangok elszálltak és nyomukban világosság lett. Békés csend. Az öreg arcon az útrakészülés derűs megbékélése és a pap úgy érezte, most is a száradó, eres kéz mutatta meg az utat a gyermeknek...

Amikor szelíden megcsókolta a keresztet, a fiú száján, mint a sírás buggyant ki: – Ego te abszolvo.

A drága arc fölé hajolt és nézte-nézte, amikor áldozás után imádkozott. Szemeik összekapcsolódtak.

– Istenem – gondolta az apa, – mintha az édesanyja nézne rám... Az ő szemei. Aztán mintha a fiú arca eltűnt volna, megint a felesége állt a szoba közepén s régi, lágy mozdulattal hívogatta...

– Elbocsátott már a fiad, Kedvesem, megyek már...

A pap összeroskadott az ágy mellett és vállait megrázta a zokogás.

Aztán csend lett a szobában.

A vizek felett köd lett az éjszakából. A hullámok széthordták a hírt a kóborló patakoknak, azok meg elmondták az álmos reggelnek, mely most érkezett az erdőn túlról, ahol a felhők késleltették.

Így aztán megtudta mindenki, hogy gyászt dobol a harkály az erdőn, mert a lélekharang kongása nem ér el odáig.

Pilinszky János:

Örökkön örökké

Várok, hogyha váratsz, megyek, ha terelsz,
maradék szemérmem némasága ez,
úgyse hallanád meg, hangot ha adok,
sűrű panaszommal jobb ha hallgatok.

Tűrök és törődöm engedékenyen:
mint Izsák az atyját, én se kérdezem,
mivégre sanyargatsz, teszem szóztalan,
szófogadó szolgál, ami hátra van.

Keserűségemre úgy sincs felelet:
minek adtál ennem, ha nem eleget?
miért vakítottál annyi nappalon,
ha már ragyogásod nem lehet napom?

Halálom után majd örök öleden,
főpanaszom akkor, mit tettél velem,
karjaid közt végre kísírom magam,
csillapíthatatlan sírok hangosan!

Sohase szeretted, nem volt pillanat,
ennem is ha adtál, soha magadat,
örökkön-örökké sírok amiért
annyit dideregtem érted, magamért!

Végeérhetetlen zokogok veled,
ahogy szoritásod egyre hevesebb,
ahogy ölelésem egyre szorosabb,
egyre boldogabb és boldogtalanabb.

MEGTALÁLTÁK EGY FIÚ 82 ÉVES, JÉZUSHOZ ÍRT LEVELÉT

Egy kisfiú Jézushoz írt levelét, amely 82 éve, a második világháború elején íródott, nemrégiben találták meg Franciaországban egy bútor fiókjának legalján.

1939. december 17 -e volt. A kis Pierre, a dél-franciaországi Tarn megyéből, azon belül Mazamet városából ezt írta:

„Kedves kis Jézusom, kérek, készíts fel engem az elsőáldozásomra, de ezúttal ne játékokat hozz nekem; azért hozom ezt az áldozatot, hogy köszönetet mondjak neked és arra kérjelek, viseld gondját Édesapámnak! Kérek, hamarosan legyen vége a háborúnak, hogy ne kelljen többé messzire mennie a harcok miatt.”

82 év után, a régi éjjeliszekrényben hagyott levelet egy másik család találta meg. A gyermek hitétől meghatódva úgy döntöttek, megkeresik a szerzőt. (...)

A Famille Chretienne francia katolikus honlapon megjelent jelentés szerint Laurának kevés információja volt ahhoz, hogy megtalálja az üzenet íróját. Csak a levél dátumát és helyét tudta, valamint Pierre és a testvére, Joseph keresztnévét, mert Pierre megemlítette őt a levélben. (...)

Laura ezért a Facebookra írt egy bejegyzést a történetről. Üzenetét több mint 7000 alkalommal osztották meg. Néhány nappal később kapcsolatba lépett Pierre lányával.

Laura ekkor megtudta, hogy Pierre 7 éves volt, amikor a levelet írta. A férfi még mindig Mazametben él, de kevés emléke van gyermekkoráról. Azonban a család számos más dokumentumot is talált, amelyek azt mutatják, hogy ő az üzenet szerzője, beleértve az elsőáldozásról és bérnyúlásról készült feljegyzéseket.

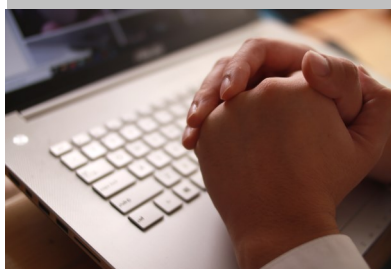
Meglepő a lélek érzékenysége, amellyel a gyerekek az első szentáldozásra készültek. Valójában Pierre is ezt írta: „Kis Jézusom, várlak! Áldd meg mindazokat, akiket szeretek.”

Forrás: Aleteia
Ujhelyi Dóra

„MINDJÁRT” HELYETT MONDJUK AZT, HOGY „ITT VAGYOK, URAM”!

Ha valaki kér tőled valamit, szoktad azt a szót használni válaszként, hogy „mindjárt”? És ha Isten szól hozzád, mondtad-e már Neki, hogy „mindjárt, Uram”?

A „mindjárt” egy kulcsszó szerintem manapság már egészen gyermekkortól kezdve, amikortól megtanulunk beszélni. Amikor a szülők hívják a gyermeküket például enni, akkor sokszor az a válasz, hogy „mindjárt anya,

még játszom”. Vagy később, amikor valamilyen házimunkát kellene csinálni, akkor is sokszor azt halljuk, hogy „mindjárt, csak még kicsit pihenek”. De a szülők is mondják gyermeküknek – amikor ő odajön, hogy

játsszani szeretne az apukájával vagy anyukájával –, hogy „mindjárt kicsim, csak előbb még befejezem a munkámat”. Szóval korosztálytól függetlenül sokszor használjuk ezt a szót, és talán nem csak velem fordult már elő, hogy ha azt mondtam mindjárt, azt a dolgot csak jóval később vagy egyáltalán nem csináltam meg. Vajon hányszor mondjuk Istennek azt napközben, amikor megszólít minket, hogy „mindjárt, Uram, csak még sok dolgom van”?

Felgyorsult világunkban mindig rohanunk és sokszor halogatjuk dolgainkat. Ezek között van általában olyan, amelyet lehet is tologatni, de az ima nem ilyen.

Bár én is sokszor esem abba a csapdába, hogy majd imádkozom, ha lesz rá időm, azonban ha így állok hozzá, akkor sokszor arra eszmélek, hogy napközben nem töltöttem időt Istennel.

Pedig Ő nem kér sokat tőlünk. Sőt, nagyon örül annak, ha a napi rohanásunkból, vagy épp a nyaralásunkból csak pár percre kiszakadva, kicsit megállunk és ráfigyelünk. Legyünk éppen az irodában a számítógép mögött, vagy tömegközlekedésen, esetleg az elmúlt napi esőzések után a Balaton partján pihenve. Álljunk meg egy pillanatra napközben is és figyeljünk Őrá. Adjunk hálát azért, ami ma már történt velünk, vagy éppen kérjük Őt, hogy segítsen még elvégzendő feladataink teljesítésében.

A lényeg, hogy ha megszólít minket, a „mindjárt” helyett próbáljuk meg azt mondani, hogy „Itt vagyok, Uram”. Figyeld meg, utána sokkal nagyobb lendülettel tudod folytatni a napodat!

Hortobágyi Tibor

Forrás: Internet, 777 blog

Kapcsoljuk ki a napot is!

Borsodi Attila

Hét éve költöztem a családommal a festői szépségű Nagykovácsiba. Leginkább a gyönyörű természeti környezet vonzott a településre, és az, hogy a falu hangulata a szeretett Székelyföldet idézi meg bennem. Amikor megérkeztünk, kétféle embertípusra készültem fel előzetesen: az egyik csoportba a sorstársaimat, a másikba a község „öslakosait” soroltam be. Abban biztos voltam, hogy a hasonló indíttatással a faluba érkezettekkel nem lesz gondom, mert sok minden összekapcsol minket, az öslakosoktól azonban tartottam. Azt gondoltam, megkapom majd tőlük, hogy gyűttem vagyok. Nos, hamar kiderült, hogy a régi nagykovácsiak is gyorsan befogadnak, ha azt látják, hogy tisztelem őket és szívemen viselem a község sorsát.

Gondom egy harmadik csoporttal akadt, őket, a „pihenni vágyókat” már helyben ismertem meg. Ez az az embertípus, aki korábban valahol – jellemzően Budapesten – meggazdagodott, majd kiköltözött a számára üdülőfalunak, egyfajta szanatóriumnak tartott Nagykovácsiba, mert pihenni vágyott. Könnyen felismerhetők: ők azokat, akiket zavar a fűnyírás, a kakaskorékolás, a tücsökciripelés, a békabrekegés, a gyerekzsivaj, a focimeccs alatti szurkolás vagy éppen az állatok szaga. Tulajdonképpen szinte minden irritálja őket, ami egy falura mindig is jellemző volt és reményeim szerint jellemző is lesz.

A pihenni vágyók minden paragrafussal tisztában vannak, kiváltképp a csendrendeletet fűjják kívülről, minden határidőt, korlátozást ismernek, a közösségi oldalon panaszkodnak a másikra, aláírásokat gyűjtenek, petíciókat nyújtanak be. Rendszerint ezzel érvelnek: ők nem azért költöztek ki a városból és fizettek egy vagyont a házukért, hogy ne legyen nyugalomuk. Ők mindenáron teljes nyugalmat szeretnének, és úgy gondolják, hogy a drága ingatlan megvásárlásával ezt megváltották. Gyorsan eloszlathatják még egy tévhitet: a pihenni vágyók nem három műszakban gürcölnek a szalag mel-

lett és nem rejtegetik szégyenkezve a munkában megfáradt kerges tenyerüket a zsebükben. Ők nem a testet felemésztő robotolás miatt óhajtanak lazítani, nekik a pihenés nemcsak cél, hanem eszköz is. Sokszor abban is fáradnak el.

Na, a helyben megismert pihenni vágyók jutottak eszembe akkor, amikor olvastam a hírt: a Balatonberényben nyaraló városi vendégek petíciót nyújtottak be a település polgármesterének, szüntessék be a templomban a reggeli harangozást, mert zavarja őket a pihenésben. A kezdeményezés annyira szürreális, hogy elképzelni nem tudtam volna, hogy a kérés meghallgatásra talál. Pedig így történt. Balatonberényben a pihenni vágyók kiharcolták, hogy reggel ne legyen harangozás. A pihenni vágyók azonban nem álltak le itt, sikerükön felbuzdulva azzal fordultak a polgármesteri hivatalhoz, hogy a reggeli kakaskorékolás is elviselhetetlen, tegyen valamit a településvezetés.

Remélem, nem irtatják ki a kakasokat Balatonberényben, de ha mégis elhallgattatják a baromfikat, akkor adódik a kérdés: mi jöhet még? Hadat üzennek a kutyáknak, a tücsköknek, a békáknak, esetleg petíciót nyújtanak be a viharban háborgó Balaton ellen? Vagy magát a szelet próbálják meg kiiktatni? S ha már a természet erői: az is zavaró lehet, hogy

nyáron már hajnalban besűrűdik a napsugár az ablakon, ami felébreszti az aludni vágyó vendéget. Akkor le kell kapcsoltatni a napot? Csak azt nem értem,

hogyan zavarja a pihenni vágyókat ennyire zavarja a falusi idill, akkor miért nem mennek egy kerítéssel körbevett wellnesshotelbe?

S ha még egy kicsit továbbgondoljuk a pihenni vágyók küzdelmét, akkor lehet, hogy nincs már messze a pillanat (ez csak most tűnik elképzelhetetlennek), amikor az alapjogok közé akarják majd emelni a „ius pihenensist”, a pihenéshez való jogot. Na, ez nemcsak a kutyáknak, tücsköknek, békáknak lenne rossz hír, hanem azoknak is, akik hisznek még egy normális világban. Húzzuk be a vészféket, amíg lehet! Első lépésként védjük meg a kakasokat Balatonberényben. S legfőképpen követeljük vissza a harangozást, mert ha egyszer elindulunk az abnormalitás felé vezető úton, akkor nem lesz megállás!

ÁTVÉTEL A MAGYAR NEMZETTŐL

Tudom, azt mondod, vacogtatóan egyedül vagyunk. És ez igaz. Fogvásítóan tágas az éjszaka, milliárd csillagával, és a mögöttük sejthető további sokmilliárdnyi csillaggal, a galaxisokkal, melyeket nemhogy látni nem fogunk, de még fogalmat is alig alkothatunk róluk. Egyedül vagyunk a szívfájdítóan habos és színpompás alkonyatban, egyedül a bolygón, melyet épp most vágunk tönkre, pontosabban a saját életünket lehetetleníthetjük el rajta, és ráfogjuk a bajt embertársainkra, mondván, ha kevesebben lennének (nem mi, hanem ők), az milyen szuper lenne, mindent megoldana. Á, dehogy igazságtalan, hogy két kézzel belemarkoltunk a cukorkástálba, tömködtük az összes zsebünkbe, hanem ők tegyék vissza szépen azt az felet, amit nagy kegyesen kiosztottunk nekik, és tűnjenek el, lehetőleg örökre... Csoda-e, hogy egyedül maradtunk? Fogvacogtatóan egyedül. Mert onnantól kezdve, hogy megosztjuk a másikkal, amink van, onnantól kezdve, hogy nem csak habzsolni akarunk, és még többet habzsolni, ez a fojtogató magány oszladozni kezd. Lesz, akire gondolva felolvad jégpáncélunk. Itt van ő, akivel megosztottam, nem idegen már többé, akkor sem, ha sok mindenben nem értjük meg egymást. És van tovább is. Megtehetjük, hogy nem fosztjuk ki halottainkat, hogy nem tagadjuk meg tőlük az életet, amely amúgy is az övék, ha merünk hinni benne. Nem fogjuk pontosan tudni, éppen a tér meg az idő mely pontján vannak, egyáltalán, térben vagy időben vannak-e, mindkettőben vagy egyikben sem. Csak azt, hogy ha az élet Istene élteti őket, akkor nekünk is adhat életet, akkor a vak mindenséggel szembeni vacogásunk csillapodhat. Beledőlhetünk az Atya végtelen ölelésébe.

Lackfi János

10 ELŐNYE ANNAK, HA SOK TESTVÉRED VAN

Számos kutatás rámutat a testvérekkel járó várt és nem várt előnyökre.

A népszerű meggyőződéssel ellentétben Szent János Pál sohasem mondta: „egy testvér a legnagyobb ajándék, amit a gyermekednek adhatsz.” Mégpedig azért nem, mert tisztában volt vele, hogy néhány családot képtelen testvért adni gyermekének és ez rendben van így. Azonban leírja, hogy egy új gyermek soha nem teher, hanem „egy ajándék a testvéreinek, szüleinek és az egész családnak.”

Egyre több forrásból olvashatunk arról, hogy mennyi mindent hozzá tud tenni egy testvér az élethez. Ezt Mary Eberstadt össze is gyűjtötte legújabb könyvében.

1. Élettapasztalattal gazdagítanak

Eberstadt rámutat arra, hogy a farkasok, delfinek, elefántok nem „csomagban”, „gumóban”, „nyábjában” élnek. Ők családokban élnek.

„Mi, csakúgy mint ők, a legtöbb és legfőbb, túléléshez szükséges leckét a saját „fajtánktól” kapjuk. Főként a szülőktől és testvéreinktől.

Tudom, hogy ez igaz az én kilenc gyermekemre is. Segítettem felnevelni őket, de ők számos dologra tanították meg egymást, kezdve a biciklizéstől egészen addig, hogy hogyan kell egy fémáruboltot üzemeltetni.”

2. Segítenek a szociális készségek elsajátításában

Eberstadt kiemeli, hogy a többi főemlős is a testvéreire támaszkodik. Megfigyelték, hogy a több testvérral rendelkező rhesus majmok jobb kapcsolatban vannak a többi majommal.

Látjuk ezt a gyerekeinken. Megtanulják, hogyan kezeljenek egy konfliktust, egy verekedést, és hogy hogyan tartsák meg, illetve állítsák helyre a békét.

Erberstadt írja: „Számos kutatásban megállapították, hogy ha életünk korai szakaszában körül vagyunk véve velünk egykoriakkal (testvérekkel), az segít tinédzserkorban a szocializációban.”

3. Születési sorrenddel járó előnyök

Főként a korábbi generációk szeretnek arról csevegni, hogy mik az előnyei annak, ha te vagy a nagyobb/középső/kisebb testvér. Például legnagyobbként megtapasztalhatod, hogy milyen, amikor a kisebbek hozzád fordulnak tanácsért, felnéznek rád. Középsőként te is számítasz a nagyobb testvére(i)dre és rád is számít(anak) a kisebb(ek). S ha te vagy a legkisebb, örülhetsz a sok figyelemnek, ami rád irányul. És mindezt bőven van még mivel kiegészíteni.

Azonban születési sorrendtől függetlenül a testvérek empátiát tanulnak egymástól.

4. Mindig van kivel játszani

Ha egy kis játékra vágysz, biztos ta-

lálasz benne partnert. „Ezt tapasztalom a saját gyerekeimen” – írja Eberstadt. Amikor megkérdezte tőlük, hogy miért szeretik a testvéreiket ők ezt válaszolták „mindig akad játszótárs”, illetve „ha nem ér rá egy testvér, még mindig van hét, akit meg lehet kérdezni”.

5. A testvérek beépített bébiszitterek

Tudjuk, hogy milyen fontos a randi a szülőknél, amikor kettesben elmennek valahová beszélgetni, vacsorázni, szórakozni. Számos házaspár számára azonban lehetetlennek tűnő kihívás randivúzni, a bébiszitter megtalálása és költségei miatt. Nekünk nincs ilyen problémánk – nekünk a gyerekeink a beépített bébiszittereink.

6. A testvérek segítenek a mentális egészség felépítésében

A családok méretének csökkenésével együtt jár a szorongás, a depresszió és egyéb szellemi problémák kialakul-

lásának veszélye. Ezek ugyanolyan viselkedési formák, mint azon állatok esetében, akiket kiszakítottak a családjaikból.

Mi a közösségbe vagyunk tervezve, nélküle egyedül érezzük magunkat.

7. Ha van testvériünk, az egyben azt is jelenti, hogy később nagybácsik, nagynénik és unokatestvérek is leszünk

A szülői élet egyik váratlan öröme volt látni a 9 éves fiamat, ahogy vigyáz a két éves unokámra. Anthony nagybácsi nem sokkal idősebb, mint unokahúgai és unokaöccsei, és egy életen át fogja kísérni őket.

Eberstadt szintén rámutat arra, hogy a kevesebb testvér azt jelenti, hogy a jövő generációi később elvesztik a kötelet családtagjaikkal – nagynénikkel, nagybácsikkal, unokatestvérekkel – akik egy alapvető támogató közeg lehetnének.

8. A testvérek életre szóló barátok

„A testvéri kapcsolat az egyetlen családi kapcsolat, ami potenciálisan képes tartósan végigkísérni valaki életét” – írja Eberstadt. Gyerekkortól felnőttkorig a testvérek „bizalmasként és elítélés nélküli támogató forrásként vannak jelen az életünkben”.

9. Ha több testvér van, csökken a válás esélye

Egy tanulmány, amelyet Eberstadt idéz, rámutat arra, hogy a későbbiekben jelentkező válás esélyét meg lehet jósolni a gyerekek számából: több testvér kevesebb válást jelent. Az ellenkező nemű testvérek egymás közelében felnöve „magabiztosabbá és sikeresebbé válnak a párjukkal szemben” – írja – „és a testvérek megtanítanak osztozni, elfogadni és kitartani. Vagyis a házasság alapköveire”.

10. Több testvér több „lehetőséget” jelent az idősebb szülők számára később

Az öregedő szülők kihívást jelentenek gyermekeik számára: ki fog rájuk vigyázni? Ki fogja fedezni a szakellátás költségeit? A sok testvér könnyebben veszi az ebből fakadó problémákat és könnyebben megbirkóznak a kihívásokkal.

Fordította: Sebestyén Eszter

Forrás: Internet

Hallotta?

MEGHATÓ PÉLDA ARRA, HOGYAN SE- GÍTS CSALÓDOTTAN IS EMBERTÁRSA- DON

Manapság talán az olimpia kapcsán mindenkinek a minél jobb eredmények hajszolása jut eszébe. Az igazi olimpiai eszme, a fair play szelleme pedig talán kevesebb figyelmet kap. Pedig szerencsére még mindig akadnak olyan pillanatok, amelyek erre emlékeztetnek minket.

Az ötkarikás játékokon mindenki a legjobbját szeretné nyújtani. Legyen szó egy egyéni csúcsról, egy remek helyezésről, vagy egy szépen csillogó éremről. Mindenkinek képességei szerint más lehet az a mérce, ami után elégedetten távozna Tokióból. Azonban sok esetben láthatunk drámát, amikor egy sportoló az utóbbi évek befektetett munkájának eredményeként nem tudja azt hozni, amit magától elvárna. Legyen szó rossz formáról, egy sérülésről, vagy éppen egy szerencsétlen pillanatról. Utóbbira jó példa volt ma a női öttusaversenyen a loaglás. Előtte ugyanis a toronymagasan vezető német Schleu rossz lovat kapott, amely nem akart már a pályára sem kimenni, a német lány már ekkor sírva fakadt, mert érezte, hogy így elveszhetnek olimpiai álmái, ami be is következett. Bár elkezdte a pályát, nem tudta befejezni. Szívszorító volt nézni, ahogy egy rossz ló miatt ugrott a versenyre.

Hasonlóan járt a női 100 méteres gátfutás elődöntőjében Kozák Luca is. Ő sem tudta befejezni futamát, mert a rossz rajtot követően a hetedik gáton bukott és rögtön könnyeivel küzdött a pályán. Azonban ugyanígy alakult a futam a jamaicai Yanique Thompson számára is. Luca pedig csalódottságát leküzdve felkelt és odament riválisához, hogy felsegítse és letámogassa a pályáról.

Erre a sportszerűségre az olimpia hivatalos Twitter-csatornája is felfigyelt: „Ez. Ez az, amiről az olimpia szól.”

A sport sok mindenre megtanít. Győzni, veszíteni és segíteni a másikon. Kozák esete pedig egy nagyon jó példa az utóbbira. Továbbá keresztényként előttünk is egy követendő példa lehet.

Vajon ha a hétköznapokban elbukunk, magunk alatt vagyunk, akkor mennyi erőnk van odamenni embertársunkhoz, aki még inkább rászorulna a támaszunkra?

Luca esete arra bátoríthat bennünket, hogy hasonló szituációkban nézzünk szét magunk körül mi is és segítsünk a másikon.

Pusztasándor:

Béke

**Hajlik a hold arany ága
hold aranya a faágra
hajlik az ág a gyümölcsrel
játszik a fény a szívemmel**

**Pilisekből jön az este
pár csillagot ejt szívemre
a szívemre, levelekre
teríti az őszi csendre**

**ráteríti a világra
csupa arany minden ága
csupa csend és csupa illat
a szívem meg csupa csillag**

Mit rejt a kagylóhéj?

EGY KIS LIBERA- LIZMUS

- ATEISTA VA- GYOK...

Fiatal, közismerten liberális tanítónő magyarázza a kis nebulóknak, hogy ő ateista. Kérdezi a gyerekeket, hogy ők nem azok-e?

A gyerekek nem tudják, hogy az mi, de szeretnének a tanítónéni kedvében járni és egyik a másik után emeli fel kis kezét, jelezve, hogy ő is ateista.

Csak egy kislány, Marika nem utánozza a többieket.

A tanítónő azt kérdezi tőle:

- Te miért akarsz más lenni, mint a többiek?

- Mert én nem vagyok ateista.

A tanító néni kérdezi:

- Akkor te mi vagy?

- Én keresztény vagyok.

A tanítónő kissé kényelmetlenül érzi magát, elvörösödik, de megkérdezi, hogy mégis, miért keresztény? Mire a kislány:

- Azért, mert úgy neveltek, hogy megismerjem és szeressem az Istent. Keresztények voltak a nagyszüleim, édesapám és édesanyám is, ezért én is az vagyok!

A tanítónő mérges lett és nagy hangon mondta:

- Ez nem indok! Ha apád is és anyád is idióta lenne akkor te mi lennél?

A kislány kicsit hallgatott, majd mosolyogva mondta:

- Akkor ateista lennék.

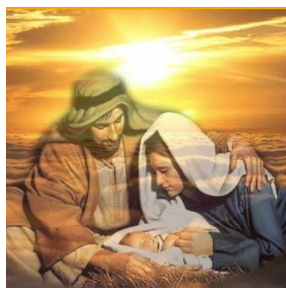
LITÁNIA a házasság szentségéért

Uram, fáj nekünk látni, hogy csupán a családunk. Ennek oka, hogy az édesapák és édesanyák, a gyermekek és a fiatalok bűnökben élnek, ezért –

Engesztelünk téged!

Minden olyan alkalomért, amikor nem adtunk kellő időt a családunknak –

Amiért megszólítottuk a másikat, az érte való imádkozás helyett –
Amiért nem voltunk munkatársaid a lelkek megmentésében –
A családokért, akik gyermekeiket nem szoktatták erényekre –

A családokért, akik nem merték vállalni a több gyermek gondját –
A családokért, akik nem bíztak gondviselésedben –
Mindazokért, akik szentségeidben, különösen a házasság szentségében megbánnak –

A családokért, akik a bajban csak idegeskedtek, és nem hozzád fordultak segítségért –
A családokért, akik nem mutattak példát törvényeid megtartásában –
A családokért, akik hitüket, Veled való kapcsolatukat szégyenlősen takargatták saját családjuk tagjai előtt is –

A családokért, akik a közös családi imát elhanyagolták –
Személyválogató szeretetünkért, és a megbocsátás halogatásáért –
Egyházközségünk és Egyházunk iránti közömbösségünkért –
A családokért, akik nem veszik komolyan parancsaidat –
A családokért, akik a vasárnap és az ünnepnap megszentelését elhanyagolják –
A családokért, akiket a birtoklás szenvedélye mértéktelenül a hatalmába kerített –

A házasság megalapításáért, és hogy az embert bevontad munkádba –

Hálát adunk!

A házasság szentségéért, amely Krisztus és Egyháza szeretet viszonyát jeleníti meg –

Azért, hogy a szent Családban nekünk örök példát adtál –

A családalapításra felelősen készülő jegyesekért –

A nagy családokért, ahol a gyermeket Isten ajándékaként fogadják –

A hűségben és szeretetben példát mutató családokért –

Az öregekért és a betegekért, akikben a család Téged szolgálhat –

A gyermekekért, akiknek személyében Téged fogadunk be –

A másokkal törődő családokért –

A családban megélt szeretetért –

A közösen imádkozó családokért –

A Gondviselésben bízó családoknak –

Kérjük oltalmadat!

A Jézus Szívét tisztelő családoknak –

A belső békétlenségtől szenvedő családoknak –

A külső kísértésektől szétzilált családoknak –

A fiataloknak a meggondolt párválasztáshoz –

A fiataloknak erőért a tiszta élethez –

A gyermeket váró édesanyáknak –
Hazánk fiatalságának, hogy növekedjen bölcsességben és kedvességben Isten és az emberek előtt –

Egyházközségünk családjainak, hogy erősítsék egymást hitben, reményben és szeretetben –

Az állami gondozásból kikerülő talajtalan fiataloknak –

Pió atya áldása házaspároknak:
„Áldjon meg bennünket az Úr, és tegye könnyűvé számunkra a család igáját! Legyünk mindig jók! Ne feledjük, hogy a házassággal olyan nehéz kötelezettségek járnak, melyeken csak az isteni kegyelem könnyíthet: érdemeljük ki mindig ezt a kegyelmet! Az Úr őrizzen meg bennünket a harmadik és a negyedik nemzedékig!”

AJÁNDÉK...

Hallgató hegyekkel szívem körülvettem, meszelő-nagy fákkal be is kerítettem, senki ne találjon tengerszem-tavára, senki ne találjon tenger bánatára.

Hallgató hegyeknek tetejére hágtam, meszelő-nagy fáknak tetejébe szálltam, pirosába néztem hasadó tüzeknek, aranyába néztem nyugvó esteleknek.

Hallgató hegyekről fények csorgadoznak, meszelő-nagy fákról fények futamodnak, vízbe folyamodnak, fekete-nagy tóba, ezüsthabú vízbe, aranyhabú tóba.

Hallgató hegyeknek hallgató vizéből, meszelő-nagy fákkal gyantázott vizéből, megkínállak ízes, harmatozott fénnel, feketeség árán felviruló széppel.

Szent-Gály Kata

ANYÓSOK IMÁJA

Istenem, őrizd meg mindentől, ami az anyósokat kiállhatatlanná teszi.

Add meg a hallgatás örömét és a belátást, hogy nem mindig van igazam.

Tégy pecsétet ajkamra, ha egyre növekvő fájdalomról beszélnek.

Add, hogy higgadt és békességes legyek és ne furcsa idegen, túl pedáns.

Add, hogy belenyugodjam lassú testi-lelki fogyatkozásomba.

Add, hogy ne legyek szenvedélyes bírálója azoknak, akik engem nem szívlelnek.

Add, hogy ne öröködjem féltékenyen jogaimon, hiszen tudom, hogy mindaz semmiség a végtelen árnyékában.

Add, hogy legyek alázatosan engedékeny,

hogy életemet, haláloamat örömmel helyezzem kezedbe. Amen.

G y e r m e k o l d a l

A 11. TÁBOROZÁS

Július 26-a reggelén nagy várással indultam Lengyeltótiába, mert bár az idei volt a tizenegyedik táborom, minden év sok-sok új élményt, kalandot tartogat. Régebről ismerős, rutinos táborozók és kicsit még bátortalan "újoncok" fogadtak, de a hangos nevetésből, mosolygós arcokból már tudtam: szombaton igazi család-ként térünk majd haza.

Pegazus szárnyain repülve érkezünk Bodonyba, a Mátra egy (érkezésünkig) csendes kis falujába, ahol hamar belaktuk szálláshelyünket. Hazatelefonálás után elkezdtük megnézni táborunk kerettörténetének, a Momo c. regénynek filmes adaptációját. Végül Lóránt atya vezetésével három csapatba rendeződtünk (Mátrai hódítók, Vízpipik és Idővándorok), és az ismerkedős játék után megcélzottuk Bodony nevezetességeit. Fejtettünk titkosírást, anagrammákat bogozgattunk, kaptunk egy kis ízelítőt a falu történelméből és azt is megtudtuk, mi köze a libának Bodonyhoz. Míg végigjártunk minden előre elkészített állomást, és több-kevesebb sikerrel megtaláltunk minden borítékot, amelyekbe egy Bodony címerét kirajzoló puzzle darabjai voltak elrejtve, besötétített, és kezdődhetett a táborút körüli mókázás.

Kedden reggeli után megnéztük a film hátralévő részét, és meg is kaptuk aznapi táborútes feladatunkat: minden csapatnak egy pantomim-jelenetet és két állóképet kellett újraalkotnia a filmből, amit aztán a többiek fejthettek meg. Rövidesen Sirok vára felé vettük utunkat, ahol az interaktív bemutató tanulmányozása mellett felfedeztünk minden titkos járatot, barlangot és gyönyörködtünk a panorámában is. A délutánt a parádi strandfürdőben töltöttük, ahol jutott idő a csapatok közti vetélkedésre is. A hazatelefonálás, vacsora és a táborút után minden napunkat esti mesével és közös imádsággal zártuk, hálát adva a Teremtőnek és oltalmát kérve a következő napunkra.

Szerdán meghódítottuk a Kékestetőt, rácsodálkoztunk a Sas-kőről élénk tárlatára és megtanultuk a Jézus-imát, amelyet gyakran ismételtünk magunkban túrázás közben. Délután a gyöngyösi Oxygen Adrenalin Parkban valóságos adrenalin-löketet kaptunk, hiszen a magasban átmentünk egy függőhí-

don, valamint libegőztünk is. Az esti feladat ezúttal különféle szerepjátékok előadása volt, a jó hangulat és a sok nevetés persze most sem hiányzott.

Csütörtökön az egri Érsekkertet céloztuk meg, ahol tájfutók vártak és mozgattak át minket, délután pedig a Marcipán múzeumba látogattunk. Elképesztően élethű alkotásokat láthattunk, cukormasszából készült festményeken, tárgyakon át egészen a mesefiguráig. Az interaktív Harangöntő-házban megkondgathattuk Eger templomainak harangjait. Ezt követően Egerszalókra utaztunk, ahol megnéztük a Sódombot és strandoltunk, a lelkesebbek pedig még a vízi zumbát is kipróbálhatták. A táborútnél ezúttal tábori életképeket jelenítettünk meg, sőt egy karaoke-vetélkedőn is megmérkőztek a csapatok.

Pénteken Parádsasvárra buszoztunk, ahol egy üvegmanufaktúrát kerestünk fel. Az egyedi kristálypoharak gyártási folyamatából is ízelítőt kaphattunk, és egészen különleges, aprólékosan kidolgozott munkákat láttunk. A Csevice-forrás egészséges víztől felfrissülve indultunk Recskre, ahol megnéztük az egykori internálótábor helyére épült látogatóközpontot. Bodonyba érkezve elsajátítottuk a szöves alapjait, és egy utolsó, csapatok közti versenyre is sor került. A táborút körüli jókedv egy időre komolyságba csapott át, ugyanis szokásos táborzáró játékunk idén sem maradt el. Mindenki „telefonhívást” intézhetett ahhoz, akit szeretett volna megszólítani, akinek hálás az együtt töltött időért, a tábor alatt szövődött barátságért.

A szombati gyónás és záró szentmise után felkerekedtünk, és hazafelé vettük utunkat. Sokan könnyes szemmel búcsúztunk egymástól, és ígértük: jövőre is jövök! A tábor elején Lóránt atya azt mondta, legyen ez a hat nap számunkra a szeretet olimpiája – azt hiszem, minden táborozó aranyérmesként zárta a versenyt. A vidámság mellett sokat tanultunk idén is egymástól és az első napi játékban letett rossz tulajdonságaink helyett csupa jóval megpakolva térhettünk haza.

Hálásan köszönjük Lóránt atyának és minden segítőnek, támogatónak, akik lehetővé tették, hogy egy ilyen fergeteges, élményekkel teli hetet tölthetünk együtt!

Szössz, alias Dömötör Zsóka
ELTE, Pszichológia szak I. évf.

Bodonyi élmények

Izgatottan vártam az augusztus 2-át, hogy végre elindulhassak a Mátrában található Bodonyba, ahol az idei hittan tábor tartották. Hétfőn korán reggel indultunk az iskola elől busszal. Az utazás hosszú volt, ezért nagyon örültem, amikor végre megérkeztünk.

A plébánia körül, ami a szállásunk volt, nagy, magas fenyőfák álltak. Bent kipakoltunk és elfoglaltuk az ágyainkat. Utána gyülekeztünk és Lóránt atya megválasztotta a csapattagokat és a csapatkapitányokat, majd minden csapat megkapta a feladatokat. Egyes csapatok nehezen estek át az első feladaton, de végül mindenki megoldotta. A feladatok egész héten folytatódtak. Másnap elmentünk a Siroki várba, onnan pedig Bükk-székre fürdeni, ahol a csúszdákat élveztem a legjobban. A táborhelyen megismerkedtünk a Momo című regénnyel, ami az egész tábor kerettörténetét adta. Szerdán hazánk legmagasabb csúcsára, a Kékestetőre másztunk fel, a kilátás gyönyörű volt. Ezután elmentünk a Saskőhöz. Másnap Egerbe mentünk, ahol tájfutás volt. Végül Egerszalókra vettük az irányt, ahol ismét fürdőztünk, és csodálatosak voltak a mellettünk lévő sódombok. Pénteken ellátogattunk a recski munkatáborba, ahol történeteket hallottunk az egykor ott raboskodó foglyok életéről és sikeres szökéseiről. A nap végén a csevice-kúthoz mentünk Parádra, ahonnan gyógyvíz folyik, ebből hoztam egy üveggel haza. Sajnos eljött az utolsó este is. Mint minden ezt megelőző este, most is táborút köré ültünk, énekeltek és játszottunk.

Szombat reggel összehajtottunk és elbúcsúztunk Bodonytól és a Mátrától. Emlékekben gazdagon, de fáradtan értünk haza. Az előzettek megismert regény, és az élmények pedig rávilágítottak minket arra, hogy „az idő maga az élet, és az élet a szívben lakozik”.

Sziraticza Barnabás
6.o.
Lengyeltóti Ált. Isk.

Szerencsés Károly

Világviharban

„A nemzet néha csak egy-két emberben él, míg az utcán ezrek ordítanak... A nemzet lélek, a tömeg csak test.” Húsz szóban mennyi tévedés és mennyi igazság! Nem, soha nem „egy-két emberben” élt a nemzet

Forró nyár van, már augusztus – egy kisebb vihar is megjött –, ilyenkor szoktam megrémülni: már augusztus, s én még szinte semmi értelmeset nem csináltam. Mert amióta tanár vagyok, a terv minden évben hasonlóan hangzik: nyáron majd behozom az örök lemaradásokat. A könyvet, a kutatást, a tanulmányt, a lakásfelújítást, a kertet, a tetőt; majd nyáron rendezem a könyvtárat, hogy végre valamit meg is találhassak, kusza papírjaimat értelmesen rendszerezem, ilyesmi. Meg az olvasás! A szörnyű restanciák!

Hogy van az, hogy a lemaradások egyre nőnek a korrall? S lesz-e egy pont, amikor azt mondhatom, rendben, megtettem, amit megtehettem. És persze az utazás is szerepelt a tervekben, de az utóbbi időben már alig. Azért este a kertben, a fenyőfa alatt ücsörögve gyakran eszembe jut Prága, a szülővárosom. Nem jó érzés, mert erről mintha már örökre le is mondtam volna, a tervekben sem szerepel, csak az emlékekben. Az ilyen hangulatok aztán néha elvisznek melankolikus árnyak felé, s már önsajnálat nélkül súgom magamnak, hogy ebből a világból könnyű szívvel távozok majd, ha eljő az idő.

De hát milyen világból? Abból, amelyet bármennyire is szeretnék, nem tudok kizárni az életemből? A megzavarodott világból? Vagy abból, amelyet körülöttem építget a tiszta érzélem, nem is tudva, mennyire megnehezíti majd a távozást. A gyermeki csacsogás, az őszinte odaadás, szeretet. A nyitottságnak az a titka, amit oly kevesen tartanak meg a gyermekkor múltával. Én sem. A csoda pedig itt van körülöttem. S bár a szívem száz tonna súlyú, őrlődöm még mindig: próbáljam befolyásolni, jobbítani vagy csak magyarázni azt a külső, zavaros világot, vagy meneküljek egy reszketeg buborékba, ami megvéd még erre a rövid időre, s ha azt nem is, legalább kényelmesebbé teheti napjaimat. S nem is idegen tölem ez, hiszen évti-

zedeket éltem boldogan a szeretet belső kristálytengerében, alig foglalozva a külvilág átkaival. Éppen addig, amíg a fényt és a meleget az én saját napom, szerelmem biztosította. A Nap helyén most sűrű köd van, amelybe vágyom is, de félek is belépni.

Régóta érzem, hogy a világ lényege nem az ellentétekben van. A világ nem is ellentétből áll, s ha lemeztele-nítjük, marad a jobb, a halhatatlan része, ami harmóniára teremtett. A félelem és a vágyakozás egymásba fonódik. Ezért próbálok megérteni, s azt a keveset, amit megértettem, továbbadni, hogy fennmaradjon az a remek erő, amely a szeretetből fakad, s amelyet nem tud legyőzni soha a gyűlölet, a bűn a dölyfös uralkodni akarás. Világvihar dúl, hánytörög a világ, vak, aki nem veszi észre. És nemcsak a gyilkos, a terrorista, a vírus, az éhség, az indulat, a katona, az idő öl, de meghal a gyermek is, a legtöbb úgy, hogy még meg sem született.

Élt, de a világra sem jött. Van-e ennél nagyobb világvihar? Világbotrány. S a gyermek, ha meg is született, álljon a véres tekintetek előtt a rá kényszerített undortól remegve? Egyedül, szelíd kiszolgáltatottságban? S a ragacsos elmék kenjék össze védte-len lelket? Nem, nem. Lehet világvi-har, de ne feledjétek: a nagy vihar-ban összebújik az ember is, védi ma-gát, és az után kitisztul az égbolt, s azon a kék égbolton a Nap újra cso-dás lesz, és eloszlik mind ez a raga-csos, mocskos, vétkes átokfelvonu-lás. Meghallják megint egymást az emberek, s talán nem kiáltanak bosz-szúért, s az isteni kegyet most már nem veszik bátorításnak a konok, rossz szellemek.

Nyár van, augusztus. Most még talán lenne idő csökkenteni a lemaradást. De a mosógép tönkrement. Erről kár lenne vitát nyitni. Lehozni az emelet-ről, az újat felvinni, beszerezni. Ajaj! A garázsajtó nemsokára kiszakad. Nincs villany néhány helyiségben, a villanyórát harminc éve két csavar

tartja. A zuhany is elromlott, mert vagy jéghideg vagy forró víz érkezik. Fent a kádban legalább fürödni tu-dok. Ez jó. Egy cserép elmozdult a tetőn. Fel a padlásra. Nincs fenn senki, se angyal, se nyest, se Cliff, a hűtlen bohóc. A kapu akad, mert me-leg van, erővel belököm. Télen is akad, mert hideg van. Akkor is taszi-gálom. Oh, azok a fémek!

A jogosítványt meg kell újítani. Ügy-félkapu: új regisztrálás. Szolgáltató-váltás. Regisztrálás. Biztosítás. Más-gánlevelek. Kiadóval beszélni. Más terveim, amelyeket öt éve görgetek. A nagy mű... Menjek arra? Vagy er-re? Legyűrtek már? Jó-e ez az írás? Oltás. Felújítás, Balaton. Nekem a tízéves múlt – csillag ragyog a vízen – már rég letűnt idő, egy másik idő-számítás. És a héten kontroll a klini-kán. Éppen hét éve volt a legutóbbi nagy műtét.

Baj lesz? Mennyi jele van! De hát baj ez? Mióta várom, hogy megtörténik? Olyan régóta, hogy megszoktam az életet, s hogy a világ annyiszor fordul velem. Én a világviharban? Kit érdekel? Tudtam én akár csak egyetlen jó hírt is hozni? Kapaszkodót adni, hogy a szélörvényben legyen menedék, s hogy az örvényben ne vesszen el a tekinteted?

A világvihar nem meteorológiai jelen-ség. Nem is a végítélet. Még nem. A világvihar emberi termék. Felfordulás, zavar a gondolkodásban. Zavar az erkölcsben. Zavar az önismeretben. Szenvedély is, igen. Agresszió. Már itt tartunk. Innen már csak egy lépés a háború. Hol lehet a világvihar fészke? Mi gerjeszti a haragot, az átkot, a hamis villámot? Nehéz meg-mondani, mert a mostanihoz hasonló pusztító világviharra még nem volt példa. Közeli zavart okozott már rettenetes háború, népvándorlás és szellemi dúlás, europaizálás, szovje-tizálás, amerikanizálás, globalizálás. Azaz gyarmatosítás. Mindig mindenki fejlődést, felszabadítást ígért, s min-dig, mindenki erőszakhoz folyamo-dott. Mindig, mindenki a tömegre hi-vatkozott, és igyekezett a tömeget egyre primitívebb állapotba taszítani, hogy jelképekkel, érzelmekkel – bál-ványokkal – könnyen uralkodhasson rajta. Hogy a tudomány és az oktatás elképesztő fejlődése – potyázó para-zitái révén – nem ellentmond ennek, hanem mostanság inkább szolgálja ezt a tételt, a legelszomorítóbb szél-lökése a világviharinak.

Csakhogy az ember, minden egyes ember, a maga módján gondolkodó lény, sőt lélek is, aki fogcsikorgatva ragaszkodik az élethez. S most – rossz érzéssel – az életet támadják. A szabadság és szeretet jelmezében. Micsoda képmutatás! Ehhez is fel lehet hergelni őrjöngő tömeget. Meg lehet vásárolni politikusokat, „értelmiséget”, celebeket, sportolókat, művészeket. Meg lehet bélyegezni, sárba is lehet nyomni az életösztönt. Formaruhát lehet öltetni. Meg is teszik sokan. Magyarok is, de azért itt emlékeznek még a rossz tömegekre. A rossz formaruhákra. Az életösztön itt még él, igaz, ritkán jár derűvel. Csodálkoznak ezen. Dúlnak-fúlnak külhonban, hogy a kívülről könnyen vezérelt tömegbe nem vágyunk. Nehéz megérteni, hogy nekünk Nyugatról Haynau, Keletről Paskievics, később Veessenmayer és Vorosilov hozta a formaruhát. Határokat Clemenceau, szellemi municiót Hitler meg Sztálin tukmált ránk. Sokan felöltötték, sokan átöltöztek, mi már nem tesszük. Ehhez kell – az ellenáláshoz – a szilárd derű.

Nyár van. A világvihar nem csendesül, de itt most a bágyadt Nap alatt csend honol. Távolról sziréna sikítása és haragszó hallatszik. De a rigókat is hallom, s utána a szarkák csörgését. Hangya mászik a karomon. A gyomom. Érik a paradicsom. A lányom három unokámmal már Fonyódon lehet. A másik hazafelé jövet kényszeredetten nevet: a tetőfedők nem tettek helyére egy cserepet.

A házból vészjósló hangok: (legesleg)utoljára kipróbálom a mosógépet. Hátha meggyógyítja magát. A garázs falán kis gyík sütkérezik, félre nézek, s már el is tűnik. A lelkemben zene szól, orgona leginkább. Ma már csak szemlélődöm. Babits úr kötetét felütöm: „A nemzet néha csak egy-két emberben él, míg az utcán ezrek ordítanak... A nemzet lélek, a tömeg csak test.” Húsz szóban mennyi tévedés és mennyi igazság!

Nem, soha nem „egy-két emberben” élt a nemzet. Ma sem. „Csak bennem.” Hányan gondolják dölyfösen. Nem, nem vagyunk egyedül. Ha egy kicsit kevesebb fogcsikorgatás és több derű lenne bennünk, mindjárt egymásra is találhatnánk, és bizakodva nézhetnénk a jövőbe.

(A szerző történész)
Átvétel a Magyar Hírlaptól

Ha mindenki

Sajnos a mai világ az önzésről szól. Nekem minden jár, mert megérdemlem. Csak én vagyok a fontos, a többiek fogadjanak el ilyennek. Mindenki törődjön a maga dolgával, előbb saját háza táján sepreghessen.

Igaz, hogy előbb tenlelkünkben kell rendet teremteni, aztán lódulhatunk neki a világnak. De önzés-e, ha magunkkal foglalkozunk, mielőtt bárminek is nekifognánk, hiszen belső egyensúlyunk a garanciája annak, hogy közös dolgaink is sikeresek legyenek.

Rend a lelke mindennek, tartja a közmondás, és ez valóban így is van. A belső csend szülte béke a garanciája mindannak, ami majd azt a rendet szülheti meg, ami a világunk optimális működésének alapfeltétele. És itt érünk el oda, amiben ezen írás címében céloztam: azon – csaknem utópisztikus – állapothoz, amelyet világbékének csúfoltak, és gúnyosan mosolyognak rajta ma is.

Pedig valahol el kellene kezdeni. Rengeteg nagyszerű ember él körülöttünk. Számptalan ragyogó eredmény születik, sikeres tettek sora vesz körül, világrengető felfedezések tengere lát világot nap mint nap. Mégis egyre borzasztóbbnak tűnik az az irány, amerre haladunk, amerre tart a világunk. Miért is? A válasz talán bombasztikusnak tűnik, mégis egyszerű. Mert emberek vagyunk. Esendők, mégis nagyszerűek, latorok olykor, mégis örök eséllyel a mennyországba kerüléshez, a megbocsátáshoz.

Zavaros kicsit az egész, vagy furcsa? Deprimáló első látásra és elkeserítő, lelombozó vagy bénító netán? Elsőre lehet. De ha újra és újra megtaláljuk a sokszor csak keskeny csapást önmagunkhoz, és felfedezzük azt a – néha huncutul elrejtő – csipetnyi erőmagot, ami az újrainduláshoz kell, akkor minden egyes alkalommal előről tudjuk kezdeni. Nagy sóhaj, mély, egészséges lélegzetvétel, aztán neki ismét a sűrűjének. Talán máshol, másként, más szinten. De meg nem állva és egyet sosem feledve: ha

Isten velünk, ki ellenünk? Mert az is tudott, hogy már a legkisebb kétely is, a legparányibb kishitűség is bukás veszélyét hordozza magában. Ez már az a pici részlet, amelyben az „ördög” ott lehet elrejtve.

A világ tele van annak uralmára törekkel, háborús héjakkal, zöld és sárga arannyal üzérkedőkkel, minden humán értéket a saját pillanatnyi érdek, haszon miatt tudatosan lerombolókkal, emberi életet semmibe vevőkkel stb. Ugyanakkor az esetleges kudarcok ellenére is tenni, dolgozni és szeretni kell. Egyszerre kell tudni megbocsátani és keménynek lenni, az adott helyzet szerint. Kis huncut lurkó mondta anno, hogy ugyan az Írás szerint, ha kövel dobnak meg, akkor ezt kenyérral kell viszonzni, de arról nem szólnak a sorok, hogy ez a kenyér lágy-e vagy esetleg jó szikkadt, kemény is lehet.

Viccet félretéve: előre csak akkor haladunk, ha azt is hisszük, hogy ha nem is mindenki, de egyre többen leszünk azok, akik a saját kis belső éden megteremtése után a fölös erőt a köröttes világ jobbá tételére akarják fordítani. Hát így legyen! Hátha majd megközelítjük egyszer azt a „ha mindenki” állapotot!

Pálmai Tamás

Smith Wigglesworth a Bibliáról:

Isten igéje

Eredetere nézve természetfölötti.

Élettartamára nézve örökkévaló.

Értéke kifejezhetetlen.

Hatálya végtelen.

Hatalmát tekintve újjáélesztő.

Tekintélyére nézve vitathatatlan.

Alkalmazhatósága univerzális.

Teljes egészében inspirált.

A lelkiismeret hangja

Belső várkastélyunk első lakásában – bár a kegyelem állapotában élünk – túlságosan lefoglalnak minket a világi dolgok, ügyek. Olyannyira, hogy csak ritkán jutunk a valódi imához, amikor „kettesben” lehetünk az Úrral, és jelenlétében elidőzhetünk. Pedig ha nem tökéljük el magunkat nagy elszántsággal, hogy időt adunk mindennap Istennek – ki-ki annyit, amennyit állapotbeli kötelessége enged –, akkor megrekedünk belső zárándokutunkon, és „vasárnapi” keresztények maradunk.

Nem elégedhetünk meg azzal, hogy gyónunk, áldozunk és vasárnaponként szentmisén veszünk részt – ez az alap, de szükséges rendszeresen időt adnunk az Úrnak, hogy megtapasztalhassuk: velünk van, mi meg ővele. Egy barátságra időt kell szánni. A szeretet másik neve: idő. Mennyi időt szánunk szeretteinkre? Mennyi időt szánunk az Úrra? Belső barátságban élni Istenrel, kötetlenül megosztani vele örömeinket, bánatainkat, hálát adni a kapott jókért és kérni az erőt a nehézségek elviseléséhez – mindez a párbeszéd része lehet. Ami ennél is több: befogadni szeretetét és viszont szeretni őt. A Vőlegény barátjává (vö. Jn 3,29) válni – ez benső zárándokutunk egyik célja.

A várkastély második lakásába akkor jutunk el, ha már valóban olyan fontosnak tartjuk az Istennel való személyes kapcsolatot, hogy mindennap időt adunk a vele való találkozásra. Ehhez egy nyugodt, csendes helyre is szükség van. Ha otthon nagy a zivaj, akkor beülhetünk egy templomba, vagy a természetben is kereshetünk egy helyet, ahol együtt lehetünk azzal, aki bennünk lakozik. Ülni csöndben, nézve a tabernákulumot, vagy egy szentképet, vagy a természet szépségét – és Istenre gondolni. Arra a szeretetre, amellyel megteremtett, amellyel minden pillanatban körülvesz. S közben a szív mélyén kimondani: „Szeretlek. Szeretni akarlak, vezess egyre közelebb hozzád, rejts el magadban!” Ha gondolataink szétszóródnak, mert ezerfelé járnak, akkor olvassunk néhány mondatot a Szentírásból, vagy egy lelki könyvből, és forgassuk ma-

gunkban, ameddig el nem csöndesedünk, és Istenre nem tudunk figyelni. Utána engedjük, hogy ő irányítson! Naponta minimum fél óra feltétlenül szükséges ahhoz, hogy minőségi időt tölthessünk együtt az Úrral. Nem baj, ha eleinte csak küzdelemből áll ez az idő: harc az összeszedettségért. Kísértés azt gondolni, hogy a küzdelem a szétszórtsággal nem ima. Ameddig nem tudunk elcsöndesedni Isten jelenlétében, addig ez a küzdelem az imánk. Az Úr pedig megáldja ezt a harcot, és ha kitartunk benne nap mint nap, akkor egyszer csak betölt minket Isten békéje, öröme. Ha ügyelünk szívünk tisztaságára, kerüljük a bűnre vezető alkalmakat, éljük a szeretetet a hétköznapiakban konkrét tettekben felebarátainkkal, és elengedjük a nem szükséges dolgokat, akkor ebben az állhatatos belső harcban máris ott találjuk magunkat a Királyhoz vezető úton a harmadik lakás küszöbén.

A második lakásban lévők még nagyjából úgy élnek, mint az első lakásban élők, azzal a lényeges különbséggel, hogy fáj nekik: a világ dolgai rabságban tartják őket. Fáj, hogy úgy érzik,

képtelenek változtatni életükön. Ez a fájdalom a lelkiismeret hangja. Ezt nevezi Szent Teréz első kegyelemnek. Fontos, hogy különféle kimagyarázásokkal ne hallgattassuk el a lelkiismeretnek ezt a hangját. Például ne mondjuk: „Végül is jó ember vagyok. Nem vagyok szerzetes, minek kellene foglalkoznom ilyen szinten az imával? A világban élek, miért ne élhetnék annak megengedett élvezeteivel akár úgy is, hogy kötődöm azokhoz?” Nem az a baj, hogy élünk a megengedett élvezetekkel, hanem ha azok rabságban tartanak bennünket. Ez lehet a legapróbb dolog is (akár egy fülbevaló is), vagy bármi, ami nélkül nem tudunk élni. Elszakadás a teremtett dologtól, úton a belső szabadság felé –

Szent Teréz szerint ezen múlik minden a lelki életben.

Miért? Azért, mert teljesen lekötik belső figyelmünket, magukhoz láncolnak úgy, hogy már szinte csak körülöttük forognak gondolataink. Ezekre pazaroljuk időnket, energiánkat. Istenre pedig szinte semmi időnk nem jut, sőt talán kedvünk sincs már ahhoz, hogy vele legyünk, úgy elmerülünk a világ dolgaiban. Pedig ha rendszeresen időt szakítanánk a vele való együttlétre, akkor – amennyiben van kitérésünk – meg fogjuk tapasztalni azt a fajta szellemi örömet, amelyet egyedül Isten adhat meg, mert a szívünk mélyén öntudatlanul is őutána vágyódunk. Ha egy földi dolgot megkívánunk, annak megszerzése csak ideig-óráig elégíthet ki bennünket, ugyanis a végtelenre, magára Istenre szomjazik a lelkünk.

„Nyugtalan a mi szívünk, míg meg nem nyugszik benned” – mondja Szent Ágoston. Ám csak akkor képes az ember szíve megnyugodni Istenben, ha fölismeri: ő az, akit valójában keres, mégpedig belül, személyiségének központjában, és ha hajlandó minden másról lemondani.

Nézzük meg, mely dolgok tartanak bennünket függő viszonyban? S ha nem tudunk rögtön megszabadulni ezektől, akkor meg lehet próbálni egy időre letenni őket. Például két hétig nem veszem föl azt a bizonyos fülbevalót. A belső szabadság felé vezető ösvény: az elszakadások útja. „– Nincs rá szükségem, leteszem, ami megkötözve tart. Szabad akarok lenni, hogy Isten alakíthasson.” – Egészen addig tart ez a küzdelem a világ dolgaitól való elszakadásban, ameddig szükségünk van rá. Utána pedig az Úr szeretetének tüze fogja kiegészíteni belőlünk a rendetlen ragaszkodásokat, amelyek béklyóba vernek. Egyetlen mozdulattal elvágja a szálakat, amelyek fogva tartanak.

Ne hagyjuk, hogy az üres dolgok megszokása gátoljon minket a jóra való elszántságban! Azok társaságát keressük, akik hasonlóan minőségi kapcsolatot próbálnak építeni az Úrral, és verejtékeznék lelkük küzdelmében, hogy a barátság Istennel gyökeret verhessen bennük! S kerüljük a bűnre vezető alkalmakat!

„Az állhatatosság pedig tökéletessé teszi a cselekedetet” (Jak 1,3).

Johanna-Andrea nővér

Kincseink

Az elmúlt napokban elég sokat foglalkoztam Jézusnak a kincsek-ről szóló történetével (Máté 6,19-21), azon belül pedig konkrétan a következő verssel: „Mert ahol a kincs van, ott lesz a szíved is” (21.). Felmerült bennem a kérdés – amit szeretnék, ha magadban Te is, kedves Olvasó, nagyon őszintén megválaszolnál –, hogy ki vagy mi az én „kincsem”? Ami engem illet természetesen elsősorán rávágtam, hogy a családom. A férjem és a gyermekeim a legnagyobb kincseim ezen a földön. Rajtuk kívül pedig vannak még kincs-embereim, de a családom a legfontosabb. Aztán Isten kicsit rám koppintott, és rávett, hogy komolyan átgondoljam a válaszómat.

Mert a jézusi logika szerint a kincsem az, ami a szívemnek a legdrágább, azzal van a lelkem tele, tehát legtöbbször akörül forognak a gondolataim, azt becsülöm a legtöbbre, az áll az életemben a legfőbb helyen. Igen, elvben nekem ez a családom – ahogy talán neked is, kedves Olvasó, de lehet, hogy számodra ez egy barát vagy egy tárgy, egy terv, egy utazás stb. –, de ha őszinte akarok lenni, akkor sajnos fájó szívvel be kell vallanom, hogy nagyon gyakran nem úgy kezelem a kincseimet, mintha ők lennének a legfontosabbak. Ha valaki lehallgatná a velük folytatott beszélgetéseimet, nem hiszem, hogy azt mondaná, hogy a szeretteimmel bánok a legkedvesebben. Nem feltétlenül rájuk szánom a legtöbb minőségi időt. Nem rájuk/velük használom fel az energiám nagy részét. Persze vannak világos, azaz áldott, türelmes, mosolygós időszakok, de azok valahogy nem cáfolják meg, hogy sajnos sokszor valójában én, esetleg valami általam épp nagyra tartott dolog a fontosabb náluk. Ez az egyik olyan igazság volt a fenti ige nyomán, ami ledöbbsentett.

Ezen kívül, amikor Jézus arról beszél, hogy ahol a kincsünk, ott van a szívünk is, akkor az én esetemben például többek között azt a kérdést is felveti, hogy ha a családom a legfontosabb, és velük sem bánok a lehető legjobban, akkor hol van Isten helye az életemben?

Ugye alapvető keresztyén igazság, hogy Istennek kell a legfőbb helyet betölteni a szívünkben és az életünkben, de ha én azt már betöltöttem más dolgokkal (akár emberekkel, akár tárgyakkal, tervekkel vagy vágyakkal), akkor Neki egy Őt nem megillető hely jut. Ebbe belegondolva, ott ég a kérdés bennem: hányszor kerül Isten személye és akarata háttérbe az általunk nagyra becsült kincseink miatt? Életem során már sokszor láttam keresztyéneket meghátrálni, Isten akaratával akár szembe is menni, amikor egy általuk nagyon szeretett személyről, esetleg a családi békesség megtartásáról volt szó. Sokszor lettek bűnök és fájdalmak eltakarva, letagadva, szőnyeg alá söpörve csak azért, hogy baja ne essék a szeretett személy(ek)nek, vagy azért, hogy ez(ek) a személy(ek) ne haragudjon/anak meg. Pedig valójában az ilyen viselkedés ártalmas, ami miatt már számtalanszor mentek tönkre életek és családok.

Ha szeretem a kincsemet, akkor fontos nekem, hogy testileg és lelkileg is jól legyen (vagy ha tárgyról/dologról van szó, akkor fontos, hogy Istennek tetsző dolog legyen). Tehát ha bűnt követ el (vagy bűn történik vele kapcsolatban), amiről ő talán még nem, de

én keresztyénként már tudok, akkor meg kell mentenem őt és közvetett módon másokat is. Ha szeretem Isten, akkor a szeretett személye(i)m élete és viselkedése is más, mennyei megvilágításba kerül, amely nem rombol, hanem épít. Ez a szeretet *kiszere*ti a másikat a bűnéből. Ez a szeretet nem takargatja a rosszat, hanem felszínre hozza azt, bűnbánatra, majd bűnvallásra indít. Ez a szeretet garantálja a kegyelem általi bűnbocsánatot és az új kezdetet.

Hiszen ez a szereret maga Isten. Valójában az az igazság, hogy azokat, akiket – vagy épp amiket –

Avilai Szent Teréz

Krisztusnak immáron nincs teste, csak a tiéd.

Nincsenek kezei, lábai a földön, csak a tiéd.

Tiéd a szem, melyen keresztül Krisztus könyörülettel tekint a világra.

Tiéd a láb, melyen Krisztus jár, hogy jót tegyen.

Tiéd a kéz, mellyel Krisztus

Megáldja a világot.

szeretek, csak úgy tudom helyesen, Isten szerint szeretni, ha magától a Szeretettől tanulom meg azt. Ez viszont nem könnyű, és meglehetősen időigényes is – de megéri. Azzal kell kezdeni, hogy kérjük Isten, hogy tegye lehetővé és valósággá azt, hogy Ő legyen az első helyen az életünk minden szintjén. Ő legyen az, Akire a legtöbb időt, energiát, akár pénzt is szánjuk. Ő legyen benne minden kapcsolatunkban, minden döntésünkben, mert akkor a többi nagyon fontos kincsünk is mind a helyére kerül. Ez egy életen át tartó folyamat, de amit Isten elkezdett, azt be is végzi az Ő Szentlelke által. A szeretni tanulás folyamata áldott, a végeredmény pedig minden esetben áldás.

Adja az Úr, hogy ha legközelebb fel kell tennem magamnak a kérdést – és legyen így Veled is, kedves Olvasó –, hogy ki, vagy mi a kincsem, hadd tudjam azt mondani: Isten és Rajta keresztül a szeretteim (vagy épp az, aki vagy ami számodra a legfontosabb).

Magyar-Angalet Katalin

Elfordítom a gázcsapot, vagy megölök egy magzatot

Az egyik legbefolyásosabb spanyol TikTok-vezér nyíltan életvédő.

A népszerű, 19 éves Naim Darrechi számított rá, hogy bejelentése óriási vihart fog kavarni, mégis bevállalta, hogy őszintén beszéljen az abortusszal kapcsolatos gondolatairól. Igaza lett, ugyanis erőteljes vitára készítette 26 milliós követőtáborát, s ezzel a húzásával talán felnyitotta a fiatalok szemét, hogy átgondolják döntéseiket a gyermekvállalást illetően.

„Ha egy nő állapotos és nem vetél el, akkor az élet természetes körforgása révén, egy új élet jön létre. Az abortusz pedig egy élet megszakítása” – kelt ki magából az influencer az egyik videójában. Majd kifejtette azoknak, akik az abortuszt pártolják, hogy nem az a lényeg, hogy szenved-e a magzat vagy sem, hanem az, hogy minden terhességmegszakítással egy újabb életet oltanak ki. Egy életet, amelyet a társadalom semmi be vesz.

A legbefolyásosabb véleményvezér

Darrechi először 2016-ban jelent meg a közösségi hálón. Majd olyan rohamosan nőtt a rajongói tábor, hogy mára 26 millió követővel az egyik legbefolyásosabb spanyol véleményvezér a fiatalok körében, a TikTokon. Bevételi forrását is főleg influencer tevékenysége jelenti, de emellett zenél, könyvet ír és jelen van az összes közösségi platformon. A spanyol *El Mundo* szerint Darrechi olyannyira sikeres, hogy akár 25 000 dollárt is felszámolhat egy szponzorált internetes bejegyzés közzétételéért.

Életvédő bejegyzéseiben nincs reklám

Ami érdekes, hogy az abortusszal kapcsolatos megnyilvánulásaiban nincs elhelyezve reklám, így azok még erőteljesebbek és hitelesebbek. Eddig öt életvédő bejegyzése született, ugyanis az őt ért kritikákra, a

negatív megjegyzésekre folyamatosan reagál, és megvédi egyértelmű álláspontját a terhességmegszakítás tényével kapcsolatban.

Elfordítom a gázcsapot, vagy megölök egy magzatot, az egy és ugyanaz

A népszerű fiatalember kifejtette egyik videójában azt is, hogy szerinte az abortusz által okozott halál, hasonlít egy előre megfontolt gyilkosságra, amit a törvény büntet. Szemléletes példával érzékelteti a

párhuzamot.

„Bemehetek a házádba, elfordítom a gázcsapot, és elvehetem az életedet anélkül, hogy szenvednél. A gyilkosságért 30 évet fogok kapni. Amikor viszont valaki abortuszt végeztet, ami ugyanúgy gyilkolás, azt nem csak ingyenesen teheti, de még ráadásul mi fizetjük az adónkból.”

Habozás nélkül vállalnám

Egy másik bejátszóban arról beszélt, hogy ha a barátnője teherbe esne, ő biztosan támogatná, hogy megtartsa a babát. „Habozás nélkül vállalnám. Életet adni valakinek, felelősnek lenni a felneveléséért, tanítani és vezetni őt, ez a legsodálatosabb dolog a világon. Szívesen lennék apa.”

Nem a testedben növekvő baba bűne, ami történt

Gyakran pedig keresetlen kifejezésekkel, vulgáris szavakkal és hajmeresztő történetekkel érvel az életvédelem mellett. „Ha nem kívánt módon

estél teherbe, nos akkor elcseszted, de ne öld meg a babát, oké?” – szólítja meg követőit. Minden tézist részletesen kifejti a maga módján.

„Képzeld el, hogy nő vagy, aki úgy esett teherbe, hogy nem egyezett bele a szexuális kapcsolatba. Nyilvánvaló, hogy egyből rávágod: nem akarom annak a rossz embernek a gyermekét kihordani! Na ekkor állj meg egy pillanatra, és gondolkozz, kérek!” – int józan megfontolásra az influencer. Majd folytatja: „Mi a bűne annak a lénynek, akit a testedben hordasz? Tényleg azt gondolod, hogy a babából is rossz ember lenne? Nem ő a hibás azért, ami történt!” Nyers őszinteség, hétmillió megtekintés

Kiméletlen és nyers őszinteséggel beszél egy nagyon fontos témáról a fiataloknak. Ritka ez a hozzáállás egy felkapott tinédzser celebtől. Ha ezek után bárki kételkedne, hogy megéri-e kiállni az életvédelem mellett, akkor a tények magukért beszélnek. Az abortuszról szóló bejegyzéseiben több 100 ezer like van, és eddig több, mint 7 millióan látták a videókat.

Nem álszent, csak felismeri az értéket

Érdemes megjegyezni, hogy Darrechi nem a vallás oldaláról közelíti meg az abortusz kérdését, és egy percig sem akarja szentként feltüntetni magát. TikTok-fiókja tele van a mai tinikre jellemző tartalmakkal, a platformon megszokott magamutató, zenés, táncos, vicces videókkal.

Talán éppen ezért hiteles a fiatalok körében az a felismerése, hogy minden életet védeni kell, a méhen belülit is!

Forrás: [Aleteia](#)

Kérdésre kérdés?

A katolikus pap kérdi a rabbit:

- Kedves rabbi! Miért van az, hogy a zsidó a kérdésre mindig kérdéssel válaszol?

Rövid gondolkodás után a rabbi válaszol:

- Hát már miért ne kérdezhetne az a szegény zsidó?

Kedves férfitársam!

Először is hadd gratuláljak nektek. A pároddal nagy ajándékot kaptatok Istentől, amikor gyereket bízott a gondjaitokra („Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” Zsoltárok 127,3). Nagy ajándék... Igen, hát, nem is tudom... Az a 3000 gramm körüli kicsi ember, akit félsz megfogni, nehogy az erős karjaiddal valami kárt tegyél benne, igazából nem is olyan nagy. Sőt, egészen kicsi ajándék. De ahhoz képest, hogy milyen kicsi, óriási részt foglal el a lakásban. A hálószobába például kiságyat kellett beállítani (ha befért). Meg pelenkázót is. A fürdőbe saját kiskádat. A konyhában is lesz etetőszék. A nappaliban meg hempergő, bábikomp és kicsit később játékok mindenütt. Szóval, ahhoz képest, hogy milyen kicsi még a kis jövevény, rengeteg helyet foglal el a lakásokban.

És rengeteg időtököt is lefoglalja. Semmi nem tud felkészíteni arra, hogy egyszer csak itt van valaki, akire 24 órában a hét, az év minden egyes napján figyelni kell, és folyamatosan gondoskodni kell róla. A kicsit nem érdekli, hogy nappal van vagy éjszaka. Ha éhes, szomjas vagy fáj neki valahol, ő azt jelzi, és elvárja, hogy azonnal foglalkozzatok vele. Biztosan észrevetted már, hogy egy gyerek születése megváltoztatja a család időbeosztását is. Akkor mentek aludni, ha ő elaludt, és felkeltek, ha felébred. A családi programok szépen lassan a gyerek életritmusához igazodnak. („Mikor megyünk vásárolni? Majd, ha a kicsi kialudta magát!”) Ahhoz képest, hogy milyen kicsi, tényleg ki tudja tölteni minden perceteket aggodással és örömmel, gondoskodással és mosollyal.

Férfiként sokan nehezen éljük meg azt, hogy a gyermek lesz a társunk figyelmének a középpontja, és nem mi. Eddig ketten voltunk, és a párunk azt kereste, hogy mitől leszünk mi boldogok, de ebből a figyelemből már jóval kisebb rész jut ránk, hiszen ott van a kis jövevény, aki sírva követeli, hogy most épp vele foglalkozzanak. Az anya-gyerek kapcsolat

csodáját gyakran az oldalvonalról szemlélik a fiatal apukák. Keveset beszélünk erről, de legfeljebb az újdonsült apában egyfajta féltékenység érzés van a gyereke iránt. „Bezzeg rá van ideje, energiája a feleségemnek. De ahhoz, hogy velem legyen egy kicsit, újra túl fáradt.”

Kedves apuka, ha te is hasonló dolgokat élsz át, ne aggódj: nem vagy egyedül, és nem tart örökké ez a helyzet. Négygyermekes apukaként hadd mondjam el neked, hogy idővel változnak a dolgok. És ahogy a rátok bízott kicsi csoda növekszik, úgy változtok ti is, és úgy lesz a helyzet is egyre jobb. Az éjszakázás és a 24 órás felügyelet csak pár hónapig tart, utána általában beáll a gyerek (és a család) napi ritmusa. Ahogy csepereedik a gyermeketek és megtanul majd ülni, kúszni, járni, egyre többet fedez fel a világból. Már nem csak anyára

támaszkodik, hanem rád is, sőt egyre többször eljátszik egyedül is. Csak pár hónapot kell kibírni, és aztán könnyebb lesz. Tényleg. Saját tapasztalatból írom ezt. Pár hét, hónap múlva kevésbé lesz fáradt a párod is. És ahogy telik az idő, egyre inkább tudsz majd te is foglalkozni a kicsivel. Nemhogy nem szorulsz ki az anya-gyerek kapcsolatból, de még inkább a család oszlopává válsz. És addig? Mit csinálj abban a pár nehéz hétben, hónapban? Próbáld meg egy kicsit nem a saját jogaidat követelni. Adj időt magatoknak, hogy alkalmazkodjatok az új helyzethez. Szemléld örömmel azt a kis csodát, aki belőled és a feleségedből lett, és bizony napról napra okosabb, ügyesebb. Örülj annak, aki továbbviszi az élet fonálát, és akit te nevelhetsz emberré. És próbáld minél több időt a gyerekeddel tölteni, hogy a kettőtök közötti kapocs már egészen kicsi korában megszilárduljon.

Ezekben az első hetekben, hónapokban csodálkozz rá a feleségedre ebben az új szerepben. Hogy az a nő,

akit szeretsz, hogyan változik meg és válik ösztönösen édesanyává szinte egyik napról a másikra. Nézd meg, milyen önfeláldozásra képes, hogy tud lemondani, ha kell. Mondd el a pároddal, hogy milyen büszke vagy Rá, és hogy milyen jól neveli a gyereketeket! Hidd el, neki is szüksége van a megerősítésre, hiszen ő is először van ebben az élethelyzetben. És segíts a pároddal, amiben csak lehet. Most ez a legtöbb, amit tehetsz. Ha át tudod venni a kicsit akár egy fél órára este, hogy a társad pihenjen vagy utolérje magát a házimunkában, az óriási segítség és erősíti a kettőtök között lévő kapcsolatot is. A gyerek nem csak az anyukára tartozik, hanem éppúgy a tiéd is!

És végül: ebben a pár nehéz hónapban figyeld meg, hogy alakulsz át te magad. Az apa szerepe neked is új. Figyeld meg, hogy a felelősségérzet, az önzetlenség és önfeláldozás újabb dimenziói nyílnak meg benned. Szemléld ezt a változást hálás szívvel, mert ezeket is Isten végzi el benned! Nemcsak te neveled a gyereket, de a gyerek által Isten nevel, formál téged is.

Hadd zárjam egy viccel.

Újdonsült apuka telefonál be a házi-orvosnak:

– Doktor úr, nemrég született gyerekünck, és azt szeretném megkérdezni, hogy mikor lesz az életünk megint olyan, mint azelőtt volt?

Az orvos válasza:

– Hát, szerintem, ha a gyerek 18 éves lesz és elköltözik otthonról.

Nos, szerintem az orvosnak nem volt igaza. Ha a gyerek 18 éves lesz és elköltözik otthonról, akkor is megmarad a gyerekért való aggodás, féltés és szeretet. Az életetek soha nem lesz olyan, mint azelőtt volt, viszont a tapasztalatom szerint az életetek jobb lesz családként. A szeretet, önfeláldozás, öröm és fájdalom olyan mélységeit tapasztaljátok meg majd így együtt, amiről eddig nem is gondoltátok, hogy létezik.

Kedves férfitársam, türelemmel és szeretettel vágj neki ennek az új útnak. Kívánok a családotoknak áldott növekedést, elmélyülést és a közös úthoz sok örömet!

Kacsó Géza

Kozma László: József imája

*Miért fogja el szívem fájdalom
Hogyha látom arcod mosolyát
S fejed itt nyugszik a vállamon.
Miért érzem egyszerre, hogy súlyo-
sabb*

*Mit karom őriz, e parányi test.
Mintha terhet vinne, melyet átadott
Atléta-vállra érdemest*

*Egy pillanatig hogy vihessem én is
Hogy tetteknek részese legyek.*

*Mert tudom, hogy véled teljesült
Amit annyi próféta hirdetett*

*Betöltöd száz nemzedék hitét
Angyal hozta el jóhíradot*

Előbb anyádnak, azután nekem.

*És tudtuk, hogy mikor érkezel
Csillagként küld égi szerelem*

Titkos tudat, biztos sejtelem

Így lettünk az Isten jegyese

Egybekapcsolt a várakozás.

Kettős gyűrű egybeforrt fele

Gyémántkő az Úr ígérete

Igéjében végleg egyesült

Ős-lényege s mit megalkotott.

De miért fogja el szívem fájdalom

Mikor súlyodat érzem vállamon

És a hívásod: Abba, atyám!

Nekem szól de mégsem csak nekem

Mert túlnézel pillantásomon

Mint a tavon, a Genezáreten

Széjjelfutnak a fénykarikák:

Pillantásod az egész világ.

Az utadon csak így segíthetek

Hogy a tested súlyát hordozom.

S te fölveszed válladra egykoron

A világ súlyát, minden bűn keservét

— Szeretném, ha melletted lehetnék.

Valaki jön akkor a mezőről

Amikor lépsz elhagyva, egyedül

Karjában a szándékom feszül

Fölemeli a földre roskadót

Ha nem leszek már, akkor is: vagyok

A földön atyád, s Istenem, papod.

Állítsuk be jól az iránytűt!

Az Úr időről-időre – különböző eseményekkel és gondolatokkal – újra és újra felhívja a figyelmünket arra, hogy helyesen állítsuk be lelkünk iránytűjét.

Chiara Lubich

Egy alkalommal – írja Chiara Lubich –, 1954-ben Rómából Trentóba kellett utaznom Don Foresi pappá szentelésére, melyet a trentói érsek celebrált. Mivel nem volt jó az egészségem, arra gondoltunk, hogy az út nagyját repülőgépen teszem meg. Alighogy felszálltam a gépre, egy nagyon kedves légi-kisasszony, hogy megkönnyítse számomra az utat, betessékelt a pilótakabinba. Ott

azonnal megragadott az elém táruló fenséges, végtelenre nyíló panoráma: a pilótafülke elejét ugyanis teljes egészében üveg borította.

De mégsem a kilátás érintette meg leginkább lelkemet. Inkább a pilóta rövid magyarázata arról, hogy mi a fontos a repülőgép irányításakor.

Azt mondta, hogy az egyenes és biztos utazáshoz mindenekelőtt az iránytűt kell jól ráállítani a célpontra.

Később, a repülés során, éberem vigyázni kell, hogy a repülőgép sose térjen el a kitűzött iránytól.

Hallgatva a magyarázatot, lelkemben azonnal párhuzamot vontam az evilági repülőutazás és az élet utazása – ma azt mondanám, hogy a Szent Utazás – között. Úgy tűnt, hogy megértem: itt is arra van szükség, hogy mindjárt az indulásnál pontosan beállítsuk lelkünk helyes irányát, aki az Elhagyott Jézus. Aztán az út folyamán csak egyetlen dologra kell ügyelni: hogy

hűségesek maradjunk hozzá. Igen. Az út, amire Isten mindannyiunkat hív, egyedül ez: szeretni mindig az Elhagyott Jézust.

Ez azt jelenti: átölelni létünk minden fájdalmát. Azt jelenti: gyakoroljuk a szeretetet, akaratainkat igazítsuk mindig az Övéhez (...). Szeretni az Elhagyott Jézust azt jelenti: tudni, mi a szeretet; tudni, hogy miként kell szeretnünk felebarátainkat – ahogyan Ő szeretett, egészen az elhagyatottsáig. Szeretni mindig az Elhagyott Jézust azt jelenti, hogy életünkben megvalósítjuk az összes erényt, melyeket Ő oly hősiességgel élt meg abban a pillanatban. (...)

Ahogy a pilóta – akinek mozgását teljesen szabadnak láttam – nem használ gyeplőt, mint a szekerek esetében, se kormánykereket, mint a gépkocsiknál szokás: úgy nekünk se lesz szükségünk egyéb módszerre a biztos célba éréshez, mint hogy lelki iránytűnket az Elhagyott Jézusra irányítsuk.

Ahogy a repülőutakon ismeretlenek a kanyarok meglepetései, mivel az út légvonalban vezet; és a hegyek sem jelentenek veszélyt, mert

eleve nagy magasságban haladunk: úgy a mi utazásunkon is, az Elhagyott Jézus iránti szeretet révén, azonnal a magasba emelkedünk, nem kell félnünk a váratlan dolgoktól, s nem nagyon érezzük az emelkedők nehézségét sem, mert ha szeretjük Őt, akkor a meglepetések, az erőfeszítések és a szenvedés mind-mind előre látott és várt események lesznek.

Irányítsuk tehát az iránytűt az Elhagyott Jézusra, és maradjunk hűségesek hozzá! (...)

Ha életünk utazását az Elhagyott Jézus társaságában tesszük meg, a végén mi is elismételhetjük Szent Klára híres mondatát: „Menj biztonsgában, lelkem, mert utadon jó társad van. Menj, mert aki megteremtett téged, mindig rajtad tartotta tekintetét, és megszentelt!”.

Forrás: Internet

Nyitott plébánia

Károly Atya gyakran betessékelt és vendégül látott zárandokokat, a Templom térről, akik a padon pihenték volna ki fáradalmaikat. Fürödhettek, vetett ágyban alhattak, meleg vacsorával kínálta őket.

Amikor Lóránt Atya Lengyel-tótiba került, fontosnak találta, hogy a kántorlakást lakhatóvá tegyék. Az addig leginkább csak raktárnak használt épület egyre jobb állapotba került. Egy pályázatnak köszönhetően a konyha megújult, de a mai napig alakítgatjuk, kényelmesebbé tesszük, a vendégek egyre nagyobb meglepedésére.

Kezdetben csak két-három esetben egy-két zárandokot fogadtunk. Véletlenszerűen érkeztek Lengyelországból, illetve Izraelből. Csak egy éjszakára maradtak, s már reggel indultak is tovább. Hálásak voltak a tisztálkodási lehetőségért, ágyneműért, rántottáért, kávéért.

Később már úgy alakult, hogy csoportokat is fogadhatunk. A szivacsmatracok lehetővé tették, hogy plébániánk közösségi termét is hálóteremként használhattuk.

Két éve nyáron érkezett az első nagyobb csoport. A kaposvári Katolikus Gimnázium hittanosa nálunk egy hetet. Az ebéd kivételével önállóak voltak, s nagy örömeinkre elégedetten távoztak.

Ezután kőszegi triatlonisták érkeztek családjaikkal, akik már vízszatéró vendégeink lettek. Az internet segítségével egyre többen rátaláltak a honlapunkra. Az idei Húsvétot megelőző Nagyhéten Kecskemét mellől, Helvéciáról láttunk vendégül egy ötgyermekes családot. Lelkigyakorlatnak szánták az ittlétüket. Öröm volt látni, hogy nem okozott számukra gondot reggel hét órára misére menni. A gyerekeik pedig szívesen és gyakorlatlan ministráltak.

Az idei nyarunk már igazán zsúfolt volt. Július elején egy kelenföldi katolikus ifjúsági közösség tagjai érkeztek. Két nap múlva már húszan voltak. Jó volt látni, hogy fiatalok - családások is-, fontosnak tartják, hogy együtt töltsenek el néhány pihentető napot. A csoporthoz tartozott még két apró gyerek és két kutya is. Esténként söröztek, boroztak, de csak mértékkel. Semmi hangoskodás, semmi lealacso-

nyodás. Fiúk, lányok felelősen is jól érezhetik magukat. A vasárnapjuk természetesen nem telhetett el mise nélkül sem. Segítőkések, udvariasak, jól neveltek voltak.

Ezután egy éjszakára érkezett egy budapesti fiúkórus 10 tagja. Kerékpártúrán voltak. A karnagyuk kísérte őket. Kényelmesen biciklizhettek, mert a csomagokat az egyik fiú szülei hozták utánuk. Főztek, mostak fociztak. Nagyon elégedettek voltak a lehetőségekkel.

Pár nap múlva ismét egy nagyobb csapat érkezett. Huszonötven érkeztek a siófoki cserkészek. Negyedik és ötödik gyerekekre gimnazista fiúk-lányok felnőtteket is megszégyenítő módon felügyeltek. A hét témája a *Pál utcai fiúk* voltak. Saját maguknak főztek, teljesen ellátták magukat. Reggeli tornával indult a napjuk. Minden reggel zászlófelvonás, himnuszénekléssel. Az étkezések előtt és után ima. Sokat énekeltek, játszottak. S a hét végére szép lassan megismerték, átéltek a Pál utcai fiúk életét.

Számomra nagyon szimpatikus volt, hogy a táborvezető fiatalok már egy hónappal előbb eljöttek, bejárták a plébánia környékét. Mindent alaposan megszervezték, mindenre felkészültek.

Nagyon komolyan vették a feladatukat, de azt is nagyon fontosnak tartották, hogy a gyerekek jól is érezzék magukat.

Végül pedig ismét egy kerékpáros csapat érkezett. Piarista diákok Budapestről. Osztályfőnökük és hittan tanárjuk kísérte őket. Jól megpakolt bicikkel jöttek, mert mindenüket saját maguk hozták. Miután bevásároltak, csirkepörköltet főztek. Előző éjszaka a szabad ég alatt aludtak, így a mi plébániánk kényelme levette őket a lábukról. Másnap reggel az eső ellenére is jókedvűen indultak tovább Keszthely felé.

Most, a nyár végén örömmel tölt el, hogy sok fiatal tölthetett el nálunk több-kevesebb időt. Jó emlékeket vittek magukkal, s lesz mit mesélniük a következő tanév kezdetén. Ehhez persze elengedhetetlen volt a kísérőnek az elhatározására, és szervező munkájára. Elismeréssel gratulálunk nekik. Tanítványaik szerencsések.

Ritecz Erika
világi elnök
Lengyeltóti

CSAK EGY GONDOLAT – ELFELEJTETT NÉV

A poklot sokan elképzelték már, az általános vélekedés szerint azonban még mindig egy tűzben fortyogó meleg helyként él az emberek képzeletében. Wilhelm Busch a pokolnak egy szokatlan ábrázolására hívja fel a figyelmünket, ami sokkal jobban rávilágít a megtérés fontosságára, mint más elképzések a kárhozat helyéről. Megrendítő, szívbe markoló írás.

A „Levelek a pokolból” című könyvben valaki leírja elképzelését (persze ez nem más, mint emberi elképzelés) a kárhozat helyéről. Vándor halad át végtelen, sivár pusztaságon. Mindenfelé embereket lát üldögdélni. Gyötrődő arcuk teljes tanácsatlanságról tanúskodik. Mintha minden erejüket összeszedve töprengenének valamin.

– Min gondolkodtok? – kérdi a vándor.

– Egy néven.

– Miféle néven?

– Éppen ezt nem tudjuk. Pontosan emiatt vagyunk boldogtalanok!

– Hogyan? Gondolkodtok egy néven, s azt sem tudjátok, kién? Ezt nem értem.

– Ó – mondják az elkárhozottak -, csak annyit tudunk egész homályosan, hogy van egy erős, egy csodálatos, dicsőséges név. Ha kimondanánk, megmenekülnénk innen a pokolból. Életünk idején hallottuk ezt a nevet, de nem törődünk vele. Most pedig képtelenek vagyunk rájönni. Nem tudnád ezt a nevet megmondani nekünk?

A szerencsétlenek a vándorba kapaszkodnak, könyörögnek, esdekelnek, a nevet szeretnék hallani. A vándor megmondja nekik az egyetlen hatalmas, dicsőséges nevet:

„JÉZUS!”

De bármilyen világosan beszél, úgy tűnik, mintha az elkárhozottak nem értenék. A vándor végül oly hangosan kiabál, mint az orkán üvöltése. Kiereszti hangját mind a négy égtáj felé, érzi, hogy szava mint mennydörgés hatol a kérdezők fülébe – de azok semmit nem értenek. Nincs érzékük többé az egyedül üdvözítő NÉV meghallására.

Eddig szól a könyvbéli jelenet. Számunkra, akik élünk, még nem késő. Jézus nevére ma még írunk, beszélnek, prédikálnak, bizonyosságot tesznek; olvashatjuk, hallhatjuk, megérthetjük. Mit teszünk vele? Kínos, zavaros, nem kívánatos nekünk? Vagy a legfontosabb, a legkedvesebb név, amit ismerünk? Hallgassunk idejében Isten hangjára, és gondoljunk meg, hogy Jézus Krisztus befogadásának alkalmat elmehet mellettünk. Ma van az üdvösség napja! Ragadjuk meg, fogadjuk be életünkbe a Megváltót, hogy a csodálatos, megmentő NÉV ott legyen szívünkben most – és mindörökre!

Forrás: Internet

KI AZ ÉN BARÁTOM?

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de bennem azért újból és újból felmerül a kérdés: ki az én barátom? Nem mindig, de időnként. Mert mégiscsak fontos kérdés.

Egyszer (igazából többször is) a Mesterrel is beszélgettünk erről. Ráadásul az örök élet kapcsán került elő, ami mégsem mindegy... Azt mondta, hogy az örök élethez már adott az út, benne van az általam is ismert legnagyobb parancsolatban. Mert egy dolgon múlik (ami érdekes mód mégsem egy, hanem három): „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.”

Na, ekkor akadt be ismét nálam a kérdés: de ki az én (fele)barátom? Merthogy szeretek én, ez nem kérdés, de mégiscsak vannak, akik a körön beljebb és akik kijebb vannak. A barátság pedig ugyebár komoly dolog. Nem akárkinek mondod, hogy: barátom. És ha igaz a matek, akkor ez fele részben a felebarátságra is igaz.

Bevallom, örültem, hogy témánál vagyunk. Most legalább ha nem teljesen is, talán félig megérthetem, hogyan is van ez.

Elsőre szerettem volna, ha ebben a felfokozott kíváncsiságban a Mester egy kicsit mellém telepedne, és elkezdene sorolni, hogy nem emlékszel, amikor a Pista meg a Béla..., és a Juli és a Kati..., na látod, milyen szép népes baráti társaság vesz körül, úgyhogy ne aggodalmaskodj, és ne, ne engedd, hogy a csalódások, az időnként még mindig megsajduló fájó múltbeli törések elvegyék a kedved és a bátorságod ettől az egész történetről. Mert azért vannak a jóbarátok – és még a félig barátok is –, hogy a rég elvesztett álmot visszahozzák neked majd egy szép napon... Natehát idézhette volna a jól ismert dalszöveget is, de nem, a Mester nem ezt tette. Helyette egy történetbe kezdett. Nem is akármilyenbe. Egy bonyodalommal kezdődőbe. Pedig a barátságokban legalább az elején van egy kis felhőtlen felszabadultság. Na de itt nem. Egyből a gond.

Merthogy egy ember életének egy szakaszán nagy bajba került. Sőt, még annál is nagyobbba, úgyhogy ott gubbasztott kifosztottan, már teljesen befordulva. Amolyan depisen, teljesen megtörve és magába roskadva, tehetetlenül. De azért mégsem teljesen elhagyatva, mert tartozott valami közösséghez, még lelkesze is

volt. De annak annyi dolga volt – hittanórák, pályázatok, templomépítés, protokollalkalmak –, hogy egyszerűen nem jutott el hozzá. De nem baj, mert még kegyes, istenfélő gyülekezeti tagok is voltak, de azok meg siettek az imaközösségre, meg a szombati játszótérre szolgálni, sőt, épp egy fesztiválra barkácsoltak valami interaktív pihenőhelyet, így sajnos nekik sem volt idejük.

Helyettük a Jóska ült le mellé. Tudod, az a köpcös, az a mindig vidám, onnan, a szőlőhegyről. Mellé ült, kezébe nyomott egy pohárral a tavalyról féltve őrzött borából, és azt mondta: na, mondjad, barátom! Nincs olyan dolog, amit ez a két pohár meg ne hallgatna. Itt mindent ki lehet mondani.

Később pedig Sári néni nézett be néhány kocka meggyes sütivel, hogy csak ennyit ért el az alsó ágakról, de még van egy csomó, és majd ha hétvégén lejönnek az unokái, felszalajtja őket a fára, és akkor még lekvárt is rak el. Abból is hoz, télire az nagyon jól fog esni vajaskenyérrrel. De az is nagyon jó lenne, ha nem gub-

basztana itt egyedül, hanem ő is átjönne vasárnap a nagycsaládhoz, mert gyümölcslevest főz,

meg a kakast csinálja meg pörköltnek, legalább a városi gyűttentek is örülnek – kacag fel hangosan –, hogy nem kukorékol olyan korán, amikor ők épp pihenik a hőmofiszt.

Erzsi, a postás ki is rángatta otthonról, mert a harmadik szomszédnál bajt sejtett, napok óta nem ürítik a postát, a mai már be se fér, és mi van, ha segítségre van szükségük. S lám, az emberünk erre mégiscsak felkászálódott (hiába, az a bor és az a meggyessüti megtette hatását), és elindult megnézni, hogy mégis, segíthet-e. Érdekes mód ez végül nemcsak Erzsi-nek, no meg a harmadik szomszédnak esett jól, hanem mindenki sokkal jobban lett.

Hallgattam. Vártam, hova is kerekedik ki a történet. De a Mester csak annyit kért: ki volt ennek az embernek a felebarátja?

Meglepett a kérdés. Mintha az én barátaimtól indultunk volna ki. Egyszerre meg ennek az embernek a felebarátját számolgatjuk?!

Aztán egy régi bonyodalom jutott eszembe. Egy Jeruzsálem és Jerikó közötti bajba jutottról, akin egy irgalmas samaritanus segített: „amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta, odament,

olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Azután feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és gondját viselte. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósoknak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked.”

Ezen töprengve hallok a Mester szelíden nekem intézett kérdését: te kinek vagy a (fele)barátja?

Addigra már az utolsó kertyó kávé is elfogyott a kedvenc kékcirádás kávéscsészéből. Épp a pohár alján megülő tejhabot kanalazom. A velem lengedező hintaágy is szép lassan megáll – még az is gondolkodóba esett a tiszafa árnyékában.

Felkászálódok. Lábamra csatolom a pánatos szandálomat. Felkapom a mellettem heverő oldaltáskám: mobil, kulcs, pénztárca, igazolványok. Igen, minden megvan.

Jaj! A bort és az olajat szinte elfelejtetem! El ne maradjon!

„Ekkor felállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? Ő pedig ezt mondta neki: Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod? Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” Jézus ezt mondta neki: Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz. Ő viszont igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: De ki a felebarátom? Válaszul Jézus ezt mondta neki: Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagytva elmentek. Történetesen egy pap ment azon az úton lefelé, de amikor meglátta, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, de amikor meglátta, ő is elkerülte. Egy arra utazó samaritanus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta, odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Azután feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és gondját viselte. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósoknak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek? Ő így felelt: Az, aki irgalmas volt hozzá. Jézus erre ezt mondta neki: Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj!” Lukács evangéliuma 10,25-37

Szabóné László Lilla

Forrás: parokia.hu

Hajnali mosoly

Valahol a Csendes-óceán egyik szigetén, egy lepratelepen, egyedülálló történet játszódott le nap mint nap. Lábon járó holttestek, kétségbeesett, dühös és fájdalmasan megcsonkított emberek voltak az egész szigeten. A nagy nyomorúságban még élt egy idős férfi, aki a megpróbáltatások ellenére meglepően nyugodt tekintetű volt és sokat mosolygott. Testi fájdalmai olyan nagyon voltak mint a többi szerencsétlen leprásnak, mégis ragaszkodott az élethez. Nem esett soha kétségbe és gyengéden segítette mindenkit a környezetében.

Mindenkiben feltört a kíváncsiság: mi lehet az oka, hogy ebben a pokolban egy valaki a sok közül olyan erős és derűs. Talán nem érezte a fájdalmat vagy már hozzászokott? Ez nem valószínű. Az történt, hogy az idős ember mindennap pirkadatkor odavánszorgott a lepratelepet körülvevő kerítéshez, egy megszokott helyen leült és várakozott. Nem a napfelkeltét szemlélte és nem is a Csendes-óceán szigetének szépségét. Megvárta, amíg a kerítés másik oldalán megjelent egy asszony, ő is idős mint a férfi. Arcán a ráncok kismultak és szeme tele volt gyengédséggel. Az asszony nem szólt semmit sem. Titkos üzenetet adott le csendben és tapintatosan: egy mosolyt. A férfi megértette a mosoly mondanivalóját és ő is mosollyal válaszolt.

A néma társalgás rövid ideig tartott. Az öreg ember felállt és visszaballagott a barakkok felé. Ez így ment minden reggel. Olyan volt mint egy mindennapi áldozás. A leprást a női mosoly éltette, megerősítette és egy nap terhét könnyűvé tette. A másnapi találkozóig abból élt, amit hajnalban adott neki az a mosoly. Az a tovasiető nő nem volt más, mint az öreg leprás felesége. Így beszélt róla: - Mielőtt ide kerültem, titokban ápolt, minden elérhető gyógyszerrel. Egy javasasszony valami kenőcsöt is adott neki. Azzal bekenete az arcomat minden nap, kivéve egy kis helyet, ami csak akkora volt, hogy egy gyengéd csók elfért rajta... Mégis minden hiába volt. A hatóság nem sokat teketóriázott és egyszerűen ide hozták a leprások közé. Ő még ide is követett. Amikor minden reggel meglátom, tőle tudom meg, hogy még élek és őszintén mondom, csak az ő kedvéért élek.

Valaki rádmosolygott ma reggel, ha nem is vetted észre. Biztosan valaki várja a mai napon a Te mosolyodat is. Ha belépsz egy templomba és megnyitod a szívedet a mélységes csöndben, észreveszed, hogy először Isten mosolyával találkozol.

Forrás: Internet

Pilinszki János: Az egyházzól

A kereszténységért nem aggódom. Sőt az egyházért sem. Az egyház mindennek ellenére mégiscsak hű letéteményese és megvalósítója a jézusi koncepciónak. Mondok neked egyet: senki sem törődik az öregasszonyokkal. Oket minden forradalom leírja, hullá, értéktelen tömeg. Ezzel szemben az ifjúság mindenkit izgat. De itt vannak ezek a réges-régi templomok, amelyek ellenálltak a századoknak. Mégiscsak ezek őrzik az időt és a történelmet. Az öregasszonyok is számunkra a múlt csodálatos ékszerei, kincseket rejtegetnek magukban, amiket ki kellene bányásznunk, mert a jövőnk függ tőlük. Az ifjúság sem pusztán önmagára, hanem az öregekre építheti tartósan önmagát. Az egyház is végeredményben egy ilyen ősrégi templom, öreganyánk, a múltat őrzi, de közben állandóan az idők teljességére készül. Amikor majd a múlt hirtelen jelenné és jövővé változik át, a nagy elszámolás pillanatában. Nézd, én egyben vagyok teljesen biztos: hiszek Istenben a magam módján, végtelenül szeretem Jézust, ami majdnem több a hitnél, mert a szeretet több a hitnél, és hiszek az egyházban is túl mindenben. Az egyház nekem olyan, mint egy nagy hajó, amin rengeteg dolgot kifogásolok. A tatján ott vannak a gögnek és a kevelységnek a láncai, a hatalom kísértései, de mégiscsak ezen a hajón van az én helyem, és mégiscsak ez az a hajó, amely átszállít a zúgó folyón. Tudom, hogy nincs tökéletesség a földön. És elfogadni bizonyos értelemben a tökéletlent, ami mindennek ellenére a tökéletesség felé visz azért ez a maximum. Ha az egyházat tökéletlenségében nem szeretjük, akkor magunkat sem szabad szeretnünk, és sem önmagunknak, sem másoknak nem bocsáthatunk meg soha. Az egyház is, a maga hibáival, büneivel egy tökéletlenség. Hajó, amin rettenetes súlyok és terhek vannak, de ami tendenciájában és hirdetett igazságaiban valódi közösséget jelent, amely révbe visz mindnyájunkat, átszállít a túlsó partra, az üdvösség mezejére.

Hegyí Béla: Beszélgetés a költővel (részlet), Vigilia, 1973. február

CSAK A GYÖKÉR KITARTSON

*Kint a szőlőnkben, emlékszem rája
Deszkekunyhónk előtt állott
Öregapám diófája.*

*Ha vihar támadt - szőlőkötözéskor
Dörgött az ég, csattant a villám,
Füstölt az úton a felpaskolt por,
Ahogy végigverte a dörgő esőostor,
Bebújtunk a kunyhóba. Onnan néztem,
Miként robognak a felhők az égen.*

*Nagyapám a fát leste.
Vajon elbír-e a széllel?
Recsegett, ropogott öreg teste,
A szél a gallyakat csomósan tépte,
Hullott a zöld dió áldott termése,
Mozgott a föld is, ahogy a vihar rázta,*

*De győzte a vihart öregapám konok,
Törzsekopott diófája.*

Csak a gyökér kitarson!...

*Még ma is hallom - motyogott nagyapám:
Nem lesz baj, gyerek!*

*Dió lehullhat,
Új tavasszal terem az ág újat,
Ag is nő a letépett helyére,
De ha a gyökér nem bírná tovább,
A diófának, kisunokám, vége.*

*Most is vihar, szél tépi, rázza
De állja a vihart Árpád vezér
Ezeréves, öreg diófája.*

*Kárpátoktól az Adriáig nyúlnak a gyökerek
Tapadnak a földre, hogy termés legyen
Az örök magyar szőlőhegyen,
Hogy élni tudjon: dió, levél, ágak ...
- Adj! Uram, elég erőt a harcok diófának!*

*Lehull ezer dió, millió lesz holnap,
Letörhet száz ág, ezer nő helyére
S ha csupán a csonka törzs marad,
Ha új tavasz zsendül, kifakad!*

*Uram, csak Te lássad,
Hogy ezen a véres, küzdelmes harcon
A gyökér kitarson.
A gyökér kitarson!*

Alföldi Géza (1943)

Spenótos- kolbászos burgo- nyaleves recept

Gyurákovics Ágota
konyhájából

Elkészítési idő: 30 perc

Hozzávalók 4 főre

- » 1 fej vöröshagyma
- » 1 szál kolbász
- » fél kg. krumpli
- » 2 l víz
- » 25 dkg spenót
- » pici olívaolaj
- » só
- » bors
- » oregano
- » bazsalikom
- » babérlevél
- » tejszín

Elkészítés:

Vágjuk apróra a vöröshagymát, kis kockákra a kolbászt és a krumplit. Egy edényben kevés olívaolajat hevítünk és üvegesre pirítjuk benne a hagymát, a kolbással együtt. Adjunk hozzá vizet, sózzuk, borsozzuk, hozzáadjuk a fűszereket, majd a burgonyát, és fedő alatt addig főzzük, amíg a burgonya megpuhul. Ha már puha, belerakjuk a levesbe a spenótleveleket és felöntjük a tejszínnel. Pár percig még forraljuk.

Jó étvágyat kívánunk!

Szeptemberi programok:

10. Felnőtt katekézis:	18.00
11. Séta Jézussal :	9.00
24. Olvasóköri :	18.00
25. Hittanosok őszi kirándulása a Zselicbe :	8.00

Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

OKTÓBERI EGYHÁZ- KÖZSÉGI KIRÁNDU- LÁS

OKT. 23.

ŐRSÉG

Vázlatos program:

Indulás : 6.00

-Brenner kápolna,
Szentgotthárd

-Pityerszer, skanzen

-Viszák, Kultúrpalota

-Magyarország, Inyestető

Érkezés: Kb. 22.00-
23.00 között

Részvételi díj: 7.000 Ft

Jelentkezés: folyamatosan

A 40. zsoltár (mai nyelven)

Várván vártam az Urat,
És ő tényleg lehajolt hozzám,
Nem csak lelátamozta az üzenetemet,
Vagy lerendezte egy legyintéssel,
Hanem meghallotta kiáltásomat,
Ki sem mondott apró kívánság-sóhajomat
És mennydörgő könyörgéseimet,
Halk és csöndes imáimat
És égis harsanó hangomat.

Kiemelt pusztulásom verméből,
A rabolt, elillanó idő kerekéből,
A haszontalanság fogóságából,
A tétlenség börtönéből,
Bűneim és gyarlóságaim csapdájából.
Kiemelt pogány önmagamból,
Az óember rothadó köntöséből,
Az ingoványos kísértések mocsarából
És szilárd talajra állította lábamat.
Szikla-tenyerén most már biztosan állok,
Lépteim egyenesek,
Ha lassúak is,
De bizton haladnak az üdvösség felé.
Önmagába olvasztott,
És új éneket adott számba,
Eltelített hatalmasságának gyönyörűségével,
Túlcsorduló szerelmével.
Az ő dicsérete van már csak ajkamon,
Minden lélegzetemben,
szívdobbanásomban,

És dicsőítem őt egész valómmal.
Most már minden róla szól,
Csak őt látom mindenben,
Az ő hangja susog felém a simogató szellőben,
Figyelmeztetőn harsog a mennydörgésben,
Tette ösztökél a pirka-dó hajnal sugaraiban.
Boldog vagyok, ha benne bízhatom,
Nem igazodom más ösvényeihez
Csak hűséges pásztorkom hangját hallom.
Nem járok mással, csak vele,
Az ő lábnyomát követve egész a halálig.
Uram, Istenem!
Megszámlálhatatlan csodáid átszövik életem,
Terveid felfoghatatlanok,
Nagyszerű, ahogy mozogtatód a szálakat,
S hogy még a véletlennek is ura vagy.
Szeretném hirdetni nagy tetteid,
De képtelenség emberi szavakkal kifejezni,

És egy egész emberöltő sem volna elég ahhoz,
Hogy fel tudjam sorolni őket.
Nincs hozzád fogható, én Istenem,
Nincs más, aki ennyire szeret.
Bátortalan szívemet töltsd be egészen
Erőt adó teljességeddel,
Hogy előttem leborulva
Tiszta szemmel lássam,
Mi jót kell még tennem.

Dömötör Zsóka
Nagykanizsa

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520